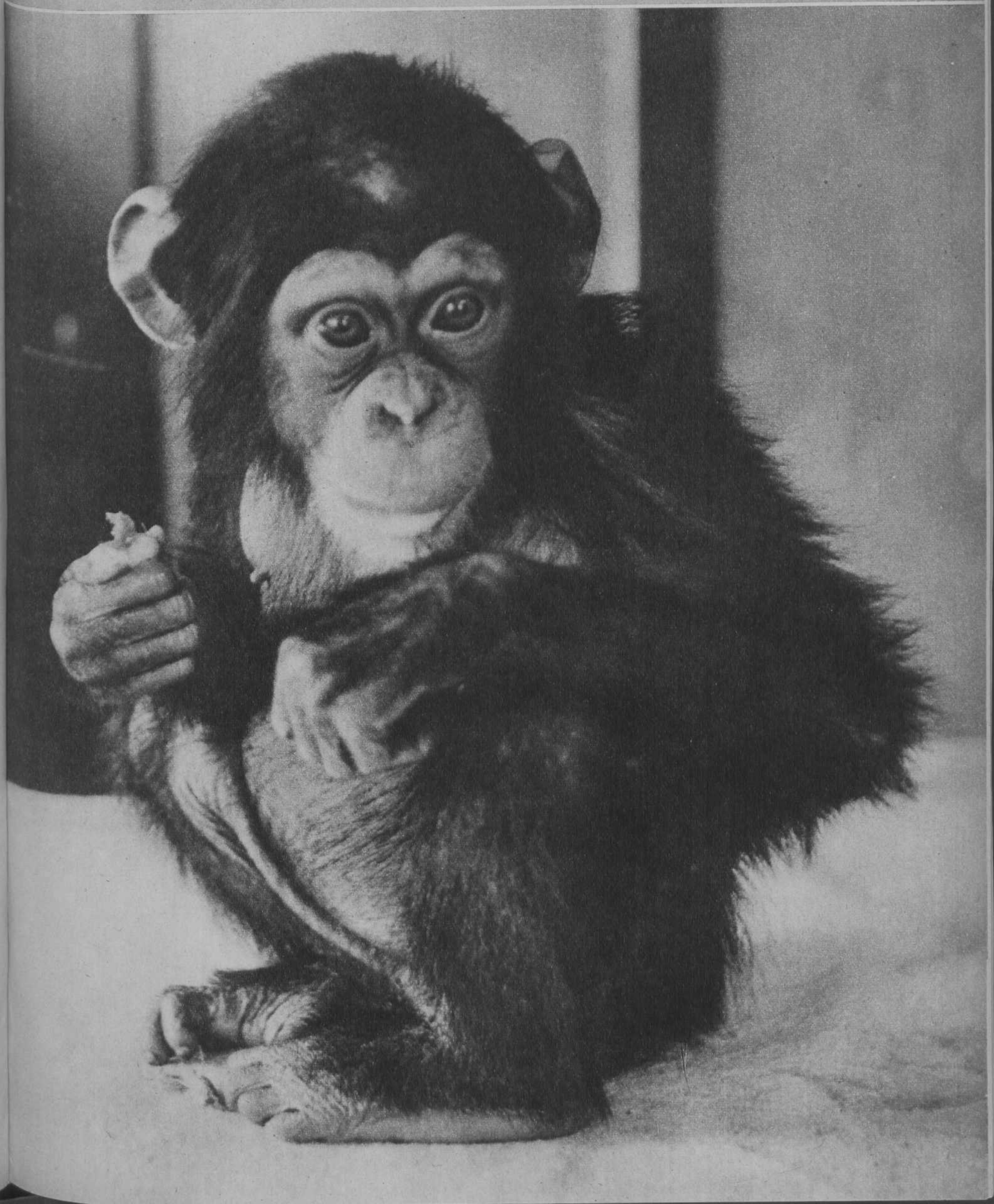
14e JAARGANG No. 10
20 MEI 1938

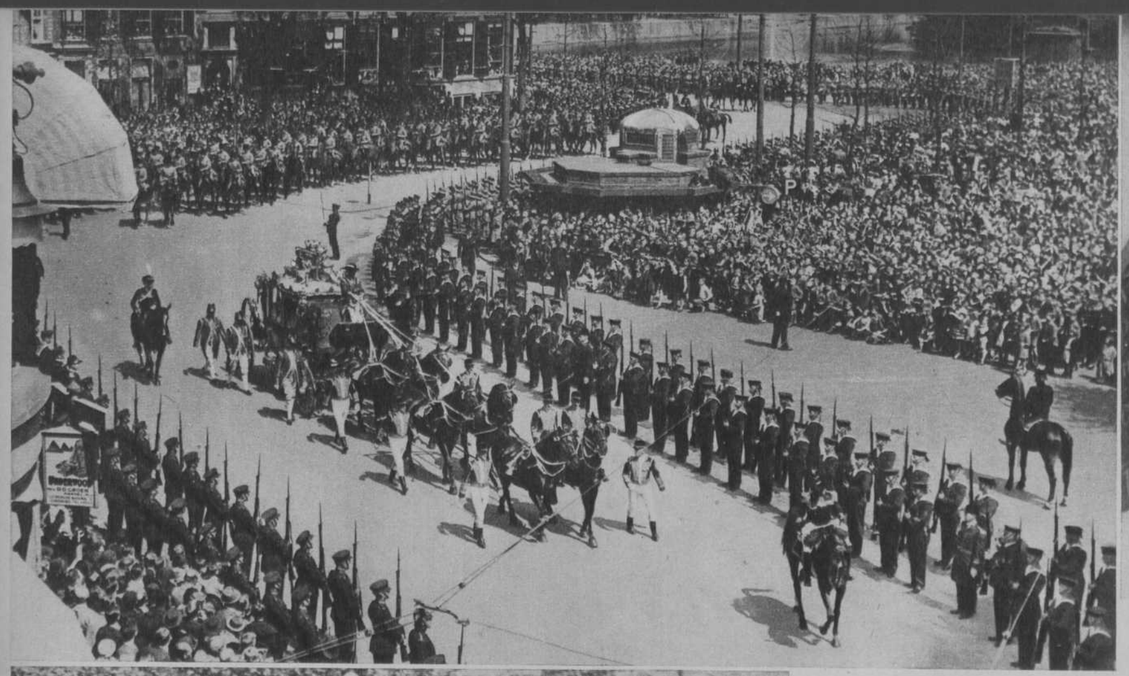
Utrecht

IN WOORD EN BEELD

GEILLUSTREERD FAMILIE WEEKBLAD VOOR STAD EN PROVINCIE

In Ouwehand's Dierenpark te Rhenen is deze oolijke chimpansee een der vele attracties, die de belangstelling trekt van jong en oud.

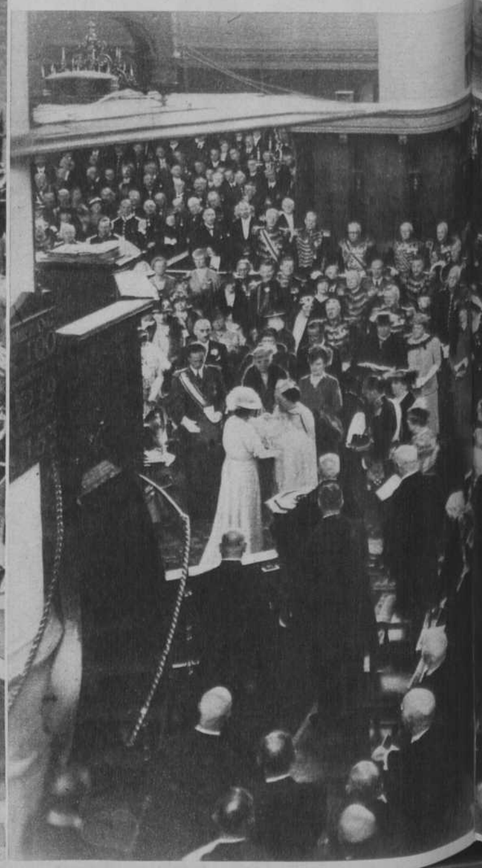

De Gouden Koets, waarin het Vorstelijk gezin gezeten, op het Buitenhof.

De doop van

Links: de aankomst bij de Groote Kerk. Hieronder: Prinses Juliana, de gelukkige Moeder, neemt haar dochtertje van Mevr. Snouck Hurgronje over.

Op Donderdag, de 12den Mei van het jaar 1938, zoo zullen de kronieken later vermelden, werd de kleine Prinses Beatrix door Haar Koninklijke Moeder ten doop gehouden. En wij, die nog maar luttele dagen geleden via de radio van deze ontroerende plechtigheid getuige waren, zullen onvergetelijke herinneringen bewaren aan dezen gulden Meidag, staande in het teeken van het jonge opbloeiende leven gewijd door den Heiligen Doop. Op deze pagina's enkele fotografische flitsen van het door gansch het Nederlandsche volk in devote aandacht gevolgde gebeuren. Hierboven: luisterend naar de preek, welke door Ds. Blaauwendraad werd gehouden. Rechts: het plechtige oogenblik, waarop de grijze Ds. Welter den doop bedient.

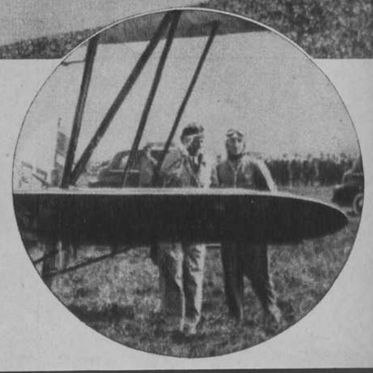
Prinses Beatrix

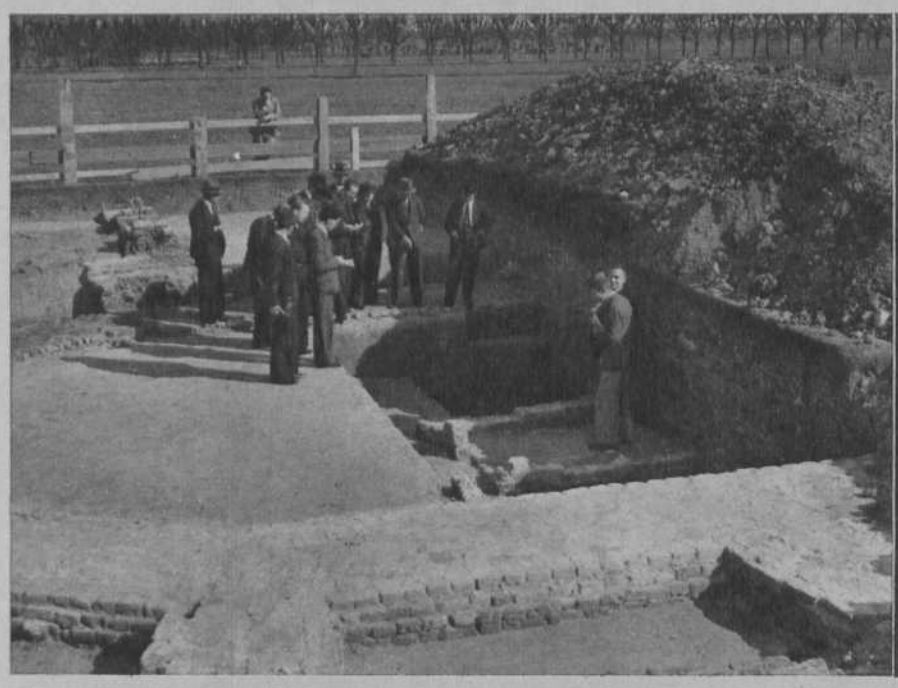

De doopplechtigheid werd door tal van hooggeplaatste personen, o.a. Koning Leopold van België bijgewoond. De aankomst op Ypenburg.

Koning Leopold vertrok weer per vliegtuig vanaf vliegveld Ypenburg naar zijn land. In cirkel: de Koning brengt een laatsten groet aan de Koninklijke Familie.

Telkenjare pleegt burgemeester Abbink Spaink de vertegenwoordigers van de dagbladpers uit te noodigen tot een bezoek aan IJsselstein, het pittoreske stadje aan de Hollandsche IJssel, en ook ditmaal bleef men trouw aan deze goede traditie. Links: in het bijzonder gold de belangstelling der journalisten de opgravingen aan de Nieuwpoort, die dezer dagen met succes werden voortgezet. Rechts: op het terrein aan de Nieuwpoort heeft men thans zeer oude palen opgegraven, die afkomstig zijn uit het Karolingische tijdperk, zoodat de conclusie gewettigd is, dat IJsselstein nog veel ouder is, dan men aanvankelijk dacht. Burgemeester Abbink Spaink en de journalisten bekijken hetgeen aan het daglicht werd gebracht.

Journalisten bezochten IJsselstein

Bij het begin van de zestiende eeuw maakt men een aanvang met den bouw van de Ned. Herv. Kerk, die vooral door zijn toren groote bekendheid in den lande heeft. Men ziet hierboven den monumentalen ingang.

Links: IJsselstein's raadhuis maakt met zijn aardigen klokketoren en voornamen bordestrap een echt stadschen indruk. De prachtig gerestaureerde raadszaal bevat enkele waardevolle schilderijen, die door het Rijksmuseum in bruikleen werden afgestaan.

Een der oudste gebouwen van IJsselstein is ongetwijfeld het Ewouds gasthuis, dat in lang vervlogen jaren het oude klooster Onze Lieve Vrouwenberg geweest moet zijn. Onder het bouwwerk vindt men dan ook nog de zware kloostergewelven. Thans is het in gebruik als tehuis voor ouden van dagen. Hieronder: bejaarde bewoners van het Ewouds Gasthuis genoten juist van een warm bakje thee, toen het gezelschap journalisten een bezoek kwam brengen.

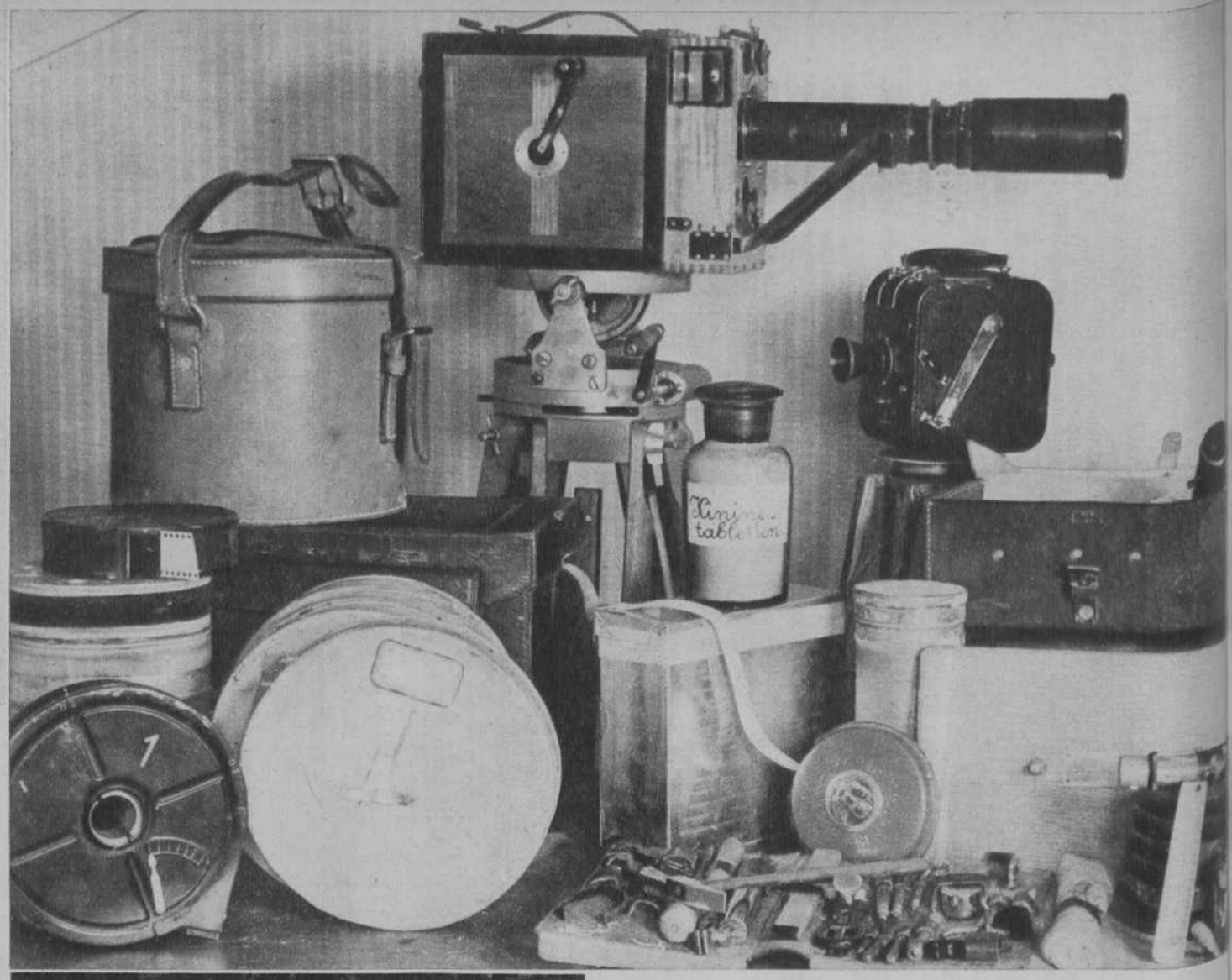

Bekoorlijk zijn vooral ook de smalle grachtjes, die tot dusver gelukkig voor demping behoed zijn gebleven. Het is te hopen, dat zij nog lange jaren het stadsbeeld mogen sieren. Hieronder: groote bossen teenen staan in het water, gereed om geschild te worden. Men vindt in den Lopikerweerd nog heel wat griendland, en in IJsselstein worden groote hoeveelheden teen verwerkt.

Een interview over een merkwaardig boek

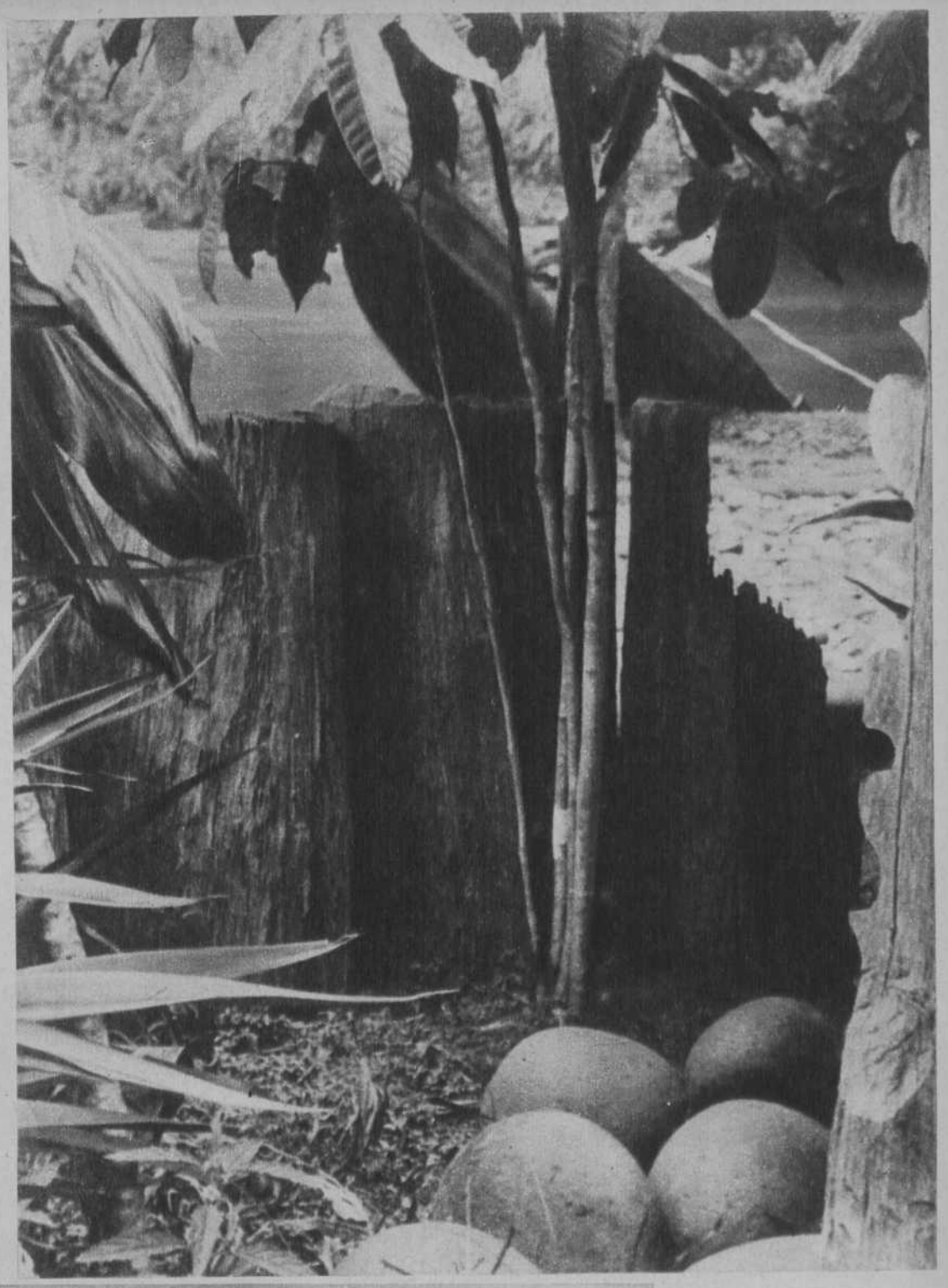

Rechts: een gedeelte van mijn filmuitrusting. (Let u op de flesch met chinine-tabletten. Bij reizen in de tropen is het zaak zich tegen malaria te beschermen. Chinine is daarbij onmisbaar).
Hieronder: vele lange weken zat ik in een open bootje, niet beschermd tegen zon en regen. Ik reisde met een militair transport mee. Het bestond uit 11 prauwtjes.

Nog nimmer hebben wij een boek met zooveel belangstelling gelezen, als dit het geval is, met het pas verschenen werk van onzen medewerker, den bekenden Indischman Tillema! De titel luidt: „Apo kajan, een filmreis naar en door Centraal Borneo." Tillema vertelde ons, waarom hij naast zijn bekende film, ook een boek over zijn reis had samengesteld. „U weet," merkte hij op, „dat mijn film een juist beeld geeft van het leven der merkwaardige Dajaks in het onbekende binnenland van het groote Borneo. Onder het vertoonen verklaar ik de beelden. Na de vertooning blijkt het, dat velen meer van de interessante menschen zouden willen weten dan een film, hoe goed ook en hoe goed toegelicht bij mogelijkheid geven kán. Ze zouden de mooie beelden gaarne thuis op hun gemak willen bekijken, rustig kennis maken met die merkwaardige menschen, die „wilden", met hun vreemde zeden, gewoonten, gebruiken, hun godsdienst enz. Ik kan me hier indenken. Maar er was nog een overweging, die er mij toe deed besluiten, een boek over de lange en gevaarvolle reis te schrijven: een film is gemaakt van teer materiaal, dat niet tegen den tand des tijds is bestand. Met een boek, gemaakt van houtvrij papier is dit wèl het geval. Dat kan eeuwen en eeuwen mee! Mijn film bevat talrijke beelden van merkwaardige gewoonten, die gedoemd zijn door de aanraking met de Westersche cultuur snel te verdwijnen en die toch bewaard moeten blijven. Laat ik een voorbeeld noemen uit ons land: op talrijke plaatsen worden urnen opgedolven. Niemand weet hoè ze gemaakt zijn! Welnu, in Apo kajan werd dergelijk aardewerk tot voor eenige jaren nog gemaakt. Door het invoeren van ijzeren potjes vervaardigen de menschen ze nu ook niet meer. Met buitengewoon veel moeite is het gelukt een paar oude vrouwen, die de potjes vroeger hadden gemaakt, over te halen een demonstratie te geven. U ziet het nu voor Uw oogen hoè het geschiedt. Die film zal n o o i t weer worden gemaakt. Nog een voorbeeld: U heeft gehoord van het koppensnellen. Dit ging gepaard met luisterrijke feesten. Er is slechts één dorpje op heel Borneo waar ze nog in volle glorie worden gehouden. Ook dit heb ik volledig gefilmd. Nog een paar jaar en er zal niets meer van zijn overgebleven dan de vage herinnering aan die dagen. Heel veel in Indië is voor goed verdwenen, nog veel zál verdwijnen. En nu prijs ik mij gelukkig, dat ik veel van het merkwaardige leven der Dajaks heb kunnen vast-

leggen... en door het mooie boek voor eeuwen bewaren!"
Wij merkten in het begin op, dat het werk zoo belangwekkend is, vooral om zijn schitterende illustraties. De uitgeefster, de bekende firma van Munster te Amsterdam heeft moeite noch kosten gespaard er iets buitengewoons van te maken!
Tillema vertelde ons, dat hij met zijn werk ook beoogde om sympathie op te wekken voor den tot dusver onbegrepen en daarom miskenden Dajak. Die gedachte blijkt dadelijk! Een meesterhand heeft die gedachte op het omslag in beeld gebracht.
Het heele werk suggereert toewijding, liefde tot den Dajak. Beiden, schrijver en uitgever hebben gestreefd naar het volmaakte!
Tillema vertelt in zijn werk van de talrijke gevaren, die hij heeft getrotseerd, van de minutieuse voorbereidingen, van de ontzaglijke bezwaren verbonden aan het filmen en fotografeeren in het uiterst moeilijk bereikbare land, een land waar niets te koop is, waar nergens technische hulp verkrijgbaar is, van het énerveerende lange wachten op de resultaten, van zijn doodelijke vermoeidheid toen hij gereed was. En hoe gelukkig hij was toen hij na ± 2 jaar wachten eindelijk, eindelijk de resultaten zag en tot de wetenschap kwam, dat hij in alle opzichten geslaagd was!
Wij vroegen hem nog, hoe oud hij was, toen hij die vermoeiende reis met haar talrijke ontberingen ondernam. „Ik was toen 62 jaar," vertelde Tillema. „Ik had grijs, ja wit haar. Maar die ouderdomskwaal is me goed te pas gekomen! U moet weten, dat die primitieven grooten eerbied hebben voor oude menschen. En ik moest, gezien mijn witte hoofd, wel heel oud zijn. Ja, dat grijze haar was een kostelijke introductie bij die sympathieke „wilden". Maar," vervolgde Tillema, „als ik niet de hulp en de medewerking had gehad van den dokter daar, zou ik lang niet zooveel hebben bereikt als nu. Geen sprake van! De dokter, de heer H. G. de Rooy, sprak de taal der menschen, genoot het volste vertrouwen, kreeg met takt alles van ze gedaan. Dat ik een goed beeld, volkomen naar waarheid kan geven èn met de film èn nu met mijn mooie boek, dank ik èn aan mijn jongen mentor H. G. de Rooy èn aan de bekende Amsterdamsche uitgeefster, de firma van Munster. Aan beiden mijn diepgevoelden hartelijken dank."
Wij sluiten ons gaarne bij die woorden aan.

Voor de woning van het groote hoofd (te vergelijken met den president van een republiek) bevinden zich in een omheining de heilige vooroudersteenen. Het hoofd leidt zijn verre afkomst van deze steenen af.

Links: een der Dajaksche roeiers (er waren er 90) kookt onderweg zijn potje rijst.

Links: ter gelegenheid van zijn 12½-jarig ambtsjubileum als burgemeester van de gemeente Driebergen-Rijsenburg werd Jhr. P. P. de Beaufort de vorige week Dinsdag in een speciale raadszitting gehuldigd. Wethouder van der Kaaden sprak den jubilaris in hartelijke bewoordingen toe. Namens de burgerij van Driebergen-Rijsenburg bood de heer van Dam den burgemeester eenige fraaie geschenken aan, waaronder een schilderstuk, een klok voor het gemeentehuis, tafelzilver en een boek, waarin opgeteekend stonden de namen der gevers. Rechts: in het nieuwe tuindorp te Zuilen zijn verschillende straten naar beroemde vliegers genoemd, en in verband daarmee werden door den gemeente-secretaris, den heer van de Weerd, plannen beraamd om aldaar een vlieg-monument op te richten, ter nagedachtenis aan hen, die hun leven lieten voor de ontwikkeling van de aviatiek. De vorige week legde de secretaris den eersten steen van het bouwwerk, waarbij burgemeester Norbruis het woord voerde. Hieronder rechts: de buurtvereeniging Patijnpark en omgeving te Zeist organiseerde in het gebouw Irene aldaar een vierdaagsche bazar, welke door zeer vele belangstellenden werd bezocht. Wij geven hier een kijkje bij het rad van avontuur.

Links: op 27 Mei zal het voor Ds. L. Adriaanse, predikant bij de Gereformeerde kerk te Zeist, wonende Huidecoperweg 27 aldaar, vijftig jaren geleden zijn dat hij in de Evangelische Bediening werd bevestigd. De a.s. jubilaris te zijnen huize in de bloemen. Hierboven rechts: een damescomité bood tijdens den feestavond van de afdeeling Zeist der Ned. Vereeniging tot afschaffing van alcoholhoudende dranken een vlag aan, welke door den voorzitter van het bestuur onder dankzegging werd aanvaard. Tevens werd op dezen avond aan vier personen het insigne voor 25 jaar lidmaatschap uitgereikt. Men ziet hen links op deze foto.

De jongens en meisjes van het Zeister Kinderkoor gaven de vorige week in Boschlust een opvoering van de kinderopera „De tooverviool", onder regie van den schrijver, den heer Becker.

Aan de Pauw van Wieldrechtlaan 16 te Zeist is een postagentschap gevestigd waardoor de omgeving van het station uit haar „post-isolement" verlost is geworden. Rechts: leden van de Rotterdamsche reisvereeniging „Onder Ons" brachten de vorige week een bezoek aan Zeist. Men ziet hier de gasten op het bordes van het Slot aldaar.

OVERTROEFD

„Als u er iets voor voelt, wil ik u met alle pleizier even in mijn wagen thuisbrengen." — „Heel vriendelijk van U!"

„Och ja, waarom niet? Laten we maar zeggen, dat het genoegen in dit geval aan mijn kant is."

Het jonge meisje lachte bij deze openhartige bekentenis, en daardoor werd die iets verzwakt tot een gewone beleefdheidsfrase.

De heer Verheul maakte een elegante buiging en kuste haar hoffelijk de hand. „Ik maak gaarne gebruik van uw vriendelijk aanbod," zeide hij.

Zij namen afscheid van hun gastheer, bij wie zij de dag hadden doorgebracht en waar zij kennis met elkaar hadden gemaakt, en verlieten zijn kleine villa in een der buitenwijken van de stad. Mary nam plaats achter het stuur van haar fonkelnieuwe auto en vroeg: „Komt u naast mij zitten, of wilt u liever achterin zitten, meneer Verheul?" — „Natuurlijk naast u, als ik ten minste daardoor niet de oorzaak wordt dat u minder veilig rijdt," antwoordde hij met een ondeugenden glimlach. Mary keek hem verwonderd aan. „Nu overschat u zichzelf toch," zeide zij kalm en blijkbaar 'n ietsje geërgerd. Toen zij echter voor zijn woning afscheid van hem nam, scheen haar ontstemming geweken te zijn en schonk zij hem weer een vriendelijk glimlachje.

„Ik heb heel weinig kennissen in de stad," zeide zij. „Als u er zin in hebt, wil ik u met genoegen aanstaanden Zondag met mijn wagen komen halen, dan maken we een tochtje."

Het was misschien wat ongewoon, dat zij zoo gemoedelijk de rollen verwisselde, maar hij nam haar uitnoodiging gaarne aan.

„U hebt wel een schitterend plekje uitgezocht voor ons uitstapje, juffrouw Russner," zeide hij. — „Vindt u het mooi hier? Dat doet mij pleizier. Ik ben hier al vaker geweest en kom er telkens terug."

Zij parkeerde de auto nabij een klein meer, dat heerlijk beschut lag tusschen vrij hooge heuvels. In de verte lag hier en daar tusschen het dichte groen een huisje als het ware gevlijd tegen de helling. Aan den overkant van het meer graasden eenige koeien, vanuit de verte klonk het geluid van een kerkklok.

Mary had haar mantel uitgetrokken en liep over het gras. „Houdt u van margrieten, meneer Verheul?" vroeg zij.

Zij had 'n paar van die witte bloemen geplukt en kwam ermee naar hem toe. Hij greep haar hand en keek haar met hartelijken blik aan.

„Als ik u iets mag vragen, juffrouw Russner, zoudt u dan vandaag Wim tegen mij willen zeggen?" — „Graag, als u mij Mary wilt noemen." Hoe het zoo kwam, zouden ze geen van beiden hebben kunnen zeggen, maar opeens kusten ze elkaar — wel 'n paar keer achter elkaar..... hartelijk en teeder als kinderen.

„Ben je hier nog nooit geweest, Wim?"

„Neen, en het is zelfs voor het eerst sedert vele weken, dat ik er eens uit kom, Mary. Als je mij van de week niet uitgenoodigd had, dan zou ik ook vandaag in de stad zijn gebleven. Ik moet werken, Mary, geld verdienen." — „'s Zondags toch zeker niet?"

„Dat nu wel niet bepaald, maar ik gebruik een deel van den Zondag toch vaak om na te denken over hetgeen ik ná den Zondag moet doen." — „Heb je geen auto?"

Hij lachte. „Ik heb al in veel wagens gereden, maar op het oogenblik heb ik er toch geen. Voorloopig heb ik al mijn geld noodig voor mijn fabriek, en het kost heel wat, om een wagen erop na te houden alleen voor zijn genoegen. Men behoeft nu wel niet bepaald rijk te zijn, maar....." — „Ik ben toch ook niet rijk, Wim. Integendeel. Ik moet zoo hard werken om mijn brood te verdienen."

De jongeman schudde ongeloovig het hoofd. „Hoe kan dat nu?" vroeg hij. „Die mooie nieuwe wagen kost al minstens 'n paar duizend gulden....."

Het gezichtje van Mary kreeg opeens 'n zeer ernstige uitdrukking. „Die wagen wilde ik beslist hebben! Ik heb 'm nog geen veertien dagen geleden gekocht, en hij kost inderdaad iets meer dan twee duizend gulden."

„Dus dan had ik nog niet zoo slecht geschat!" zeide Verheul lachend. „Jou werk schijnt dan toch niet slecht betaald te worden..."

„Vijf en twintig gulden in de week..." — „Wat zèg je? En daarvan koop je..." Mary's oogen schoten plotseling vol tranen. „Ik kòn het niet laten!" snikte zij. „Alles wat ik had opgespaard, ruim driehonderd gulden, heb ik als eerste betaling gegeven, maar ik weet werkelijk niet, hoe ik er verder doorheen moet komen!"

„Maar lieve kind, waarom heb je dat dan gedaan?"

„Om jou!" snikte zij. „Ik wou je zoo graag leeren kennen, en ik zag er geen kans toe, anders dan op deze manier! Daarom bracht ik je ook van de week naar huis en ik had zooveel verwachtingen van dit uitstapje — ach, ik ben nog een jong, dom meisje, ik heb het al zoo dikwijls geprobeerd, maar je scheen in het geheel geen acht op mij te slaan — tot nu toe, nu ik die mooie wagen heb. Ach, waarom heb je mij dat allemaal gevraagd? Dit had zoo'n mooie dag kunnen wezen — morgen zou ik weer aan het werk zijn gegaan, ik zou hard gewerkt hebben om mijn schuld te betalen, en je zou mij nooit meer hebben teruggezien! Het begon zoo mooi, en ik was zoo gelukkig, en nu....."

Hij hief met teeder gebaar haar hoofdje op en kuste de tranen van haar wangen weg. „En dat allemaal omdat je zóóveel van mij houdt, Mary?" — „Ik kan niet zeggen hoeveel, Wim!"

Toen zij dien avond naar huis reden, kuste Verheul haar nog eens, en zei: „Dat is dus afgesproken, liefste, ik neem de wagen mee naar mijn fabriek, rijd er morgenochtend mee naar de zaak waar je 'm gekocht hebt en zal 'm dan op mijn naam laten overschrijven. Je krijgt morgen van mij een cheque voor het bedrag dat je al betaald hebt, en de rest betaal ik aan den auto-handelaar. Maak je nu verder geen zorgen, kindlief! Eerlijk gezegd liep ik toch al 'n poos met het plan rond, om me weer een wagen aan te schaffen, dus dat komt dan nu heel goed uit. Is je hartje nu weer gerust? Maar nou ook niet meer zulke domme dingen doen hoor!" — „Nee Wim, vast niet, maar ik deed het immers omdat ik zoo vreeselijk veel van je houd?"

Het was nog geen elf uur, toen Mary den volgenden morgen het kantoor van het groote automobielbedrijf binnentrad en door den chef der verkoop-afdeeling met 'n beleefden groet werd verwelkomd.

„De wagen is al betaald, mejuffrouw," zeide hij. „Als u wilt kunt u zoo dadelijk uw provisie in ontvangst nemen." — „Dank u wel! De wagen is sinds gisteravond in het bezit van den kooper."

„Was het moeilijk?"

Eenige oogenblikken bleef Mary zwijgen, toen antwoordde zij: „Ja, voor mij wel. Dezen keer kon mijn hart eigenlijk niet aan de eischen voldoen. Ik heb vannacht geen oog dicht gedaan. Dat is me nog nooit gebeurd — u weet trouwens, hoe ik in het algemeen over de mannen denk." — „Bent u — eh — verliefd?" — „Verliefd?" herhaalde zij peinzend. „Ik weet het werkelijk niet. In zulke dingen heb ik nog geen ervaring. Maar laten we over dit onderwerp niet verder praten. Ik ben ten slotte uw employé en moet zorgen dat ik wagens voor u verkoop. In alle bescheidenheid mag ik zeggen dat ik mijn taak toch tot uw tevredenheid vervul, nietwaar?" De chef knikte. „U bent onze beste vertegenwoordigster, mejuffrouw! Wat ik zeggen wilde: de directeur heeft naar u gevraagd. Hij wenscht u te spreken." Mary schrok. „De directeur? Die heb ik nog nooit gezien! Ik dacht dat hij zich niet met het personeel bemoeide? Hoe ziet hij eruit?" — „O, hij is 'n heel aardige baas hoor! En hij heeft uitdrukkelijk gezegd, dat hij u wilde spreken zoodra u hier zou komen. Zal ik u maar even aandienen?"

„Ja, als het moet..." Toen Mary het privé-kantoor binnentrad, dacht zij door den grond te zullen zinken. Een bekende stem zeide: „Ditmaal kan er natuurlijk geen sprake zijn van provisie, juffrouw Russner. Weet u wel aan wien u gisteren dien wagen hebt verkocht? Aan den directeur persoonlijk!"

„U, meneer Verheul?"

Hij had achter het groote bureau gezeten en was nu opgestaan. Zijn gezicht stond strak. „Jawel mejuffrouw, ik heb voor u net zoo'n beetje comedie gespeeld als u tegenover mij. Ik wilde uw verkoopmethode eens leeren kennen en was wel zeer verwonderd over de manier waarop u uw beroep uitoefent. De firma heeft wel groote verplichtingen jegens u, maar toch kunnen wij tot onze spijt van uwe diensten verder geen gebruik meer maken."

Tevergeefs trachtte Mary haar kalmte te bewaren.

„Beteekent dat..... mijn ontslag?" stamelde zij.

De directeur knikte. „Ja, en wel op staanden voet, " bevestigde hij. U moet dat toch zelf ook wel inzien! De helft van het werk komt voor rekening van mijn vrouw, en zulke verkoop-methoden mag ik haar toch niet laten uitoefenen, nietwaar?"

„Bent u... getrouwd?" Zij kon het woord bijna niet over haar lippen krijgen. — „Pardon, dat hebt u mij niet hooren zeggen! Ik hoop het echter binnenkort wel te zijn — als namelijk de jongedame, die mij gisteren een nieuwen wagen verkocht, mij de eer zal willen aandoen, binnen den kortst mogelijken tijd mijn echtgenoote te worden!"

Het tooneeltje dat nu werd afgespeeld, hoorde volgens zakelijke begrippen eigenlijk heelemáál niet op een kantoor thuis.

Drie weken later zaten ze samen wéér bij dat heerlijke meertje — maar nu waren ze op de huwelijksreis, in den wagen, die Mary op „dien" Zondag aan Wim had verkocht.

„Je moet mij één ding beloven, lieve," zeide hij, „dat je op Zondag nooit meer zaken zult doen.....!"

Durfde de trap niet op uit angst voor haar rheumatische pijnen.

Eindelijk een middel dat uitkomst bracht.

Mevr. G. M. schrijft ons: „Ik had erge rheumatische pijnen in mijn knieën en rug en ook had ik last van hoofdpijn. Ik durfde nooit goed de trap op te loopen uit angst voor pijn. Nu neem ik echter elken morgen een halve theelepel Kruschen Salts in warm water en ik voel mij een ander mensch. De pijn is zoo goed als geheel verdwenen." De verschillende zouten in Kruschen Salts hebben ieder een eigen werking bij de bestrijding van Uw rheumatische pijnen, hoofdpijn, enz. Zij verwijderen de opgehoopte afvalstoffen, welke de oorzaak zijn van Uw klachten, uit Uw organisme en sporen Uw afvoerorganen aan tot betere werking. Uw bloed wordt gezuiverd en binnen korten tijd zal er geen sprake meer zijn van rheumatische pijnen of andere klachten. Kruschen Salts is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten.

RASECHT

R.K.O. FILM

Eens waren de Martin renstallen beroemd, maar den laatsten tijd heeft de eigenaar van deze stallen, Tom Martin, niet veel succes gehad.

Als een van zijn jonge renpaarden, Katydid, alle eigenschappen van een goed renpaard vertoont, besluit Martin's dochter, Ruth, haar vader een verrassing te bereiden door het paard voor de rennen van Santa Anita te laten inschrijven.

Het nieuwtje van een vrouwelijke trainer vestigt de aandacht op Ruth en de kranten staan er vol van, Steve Wendall, die er uit publiciteitsoverwegingen renpaarden op na houdt, ziet in het meisje een prachtige aanleiding voor een reclame-stunt en biedt haar een plaats als traine aan. Zij weigert.

Ruth, die echter niet in staat was het hooge entreegeld te betalen, laat Katydid meedoen aan de races, zonder inleggeld te betalen, maar loopt daardoor de kans, dat haar paard door anderen gekocht wordt. Katydid wint de rennen gemakkelijk. Tot haar misnoegen hoort zij echter, dat Katydid gekocht is door Bradford, den trainer van Steve Wendall. Zij gaat naar Wendall toe en verneemt, dat hij het paard gekocht heeft om Ruth eenvoudig te dwingen zijn aanbod te accepteeren. Zij teekent het contract om de zorg voor de paarden van Wendall op zich te nemen, dus ook van Katydid.

Ruth vindt aanvankelijk het standpunt van Wendall: „winnen of niet meedoen" juist, maar een gesprek met haar vader doet haar twijfelen aan de juistheid van deze theorie. Wendall besluit Katydid voor de Santa Anita Handicaprace te schrappen, omdat hij denkt, dat het paard niet zal winnen. Ruth beschuldigt hem er van, dat hij onsportief is en zij staat er op, dat het paard mag meedoen.

Gilbert, die voor de reclame van Wendall zorgt, hoort dit gesprek en, om zijn baas te helpen, ontvoert hij Katydid den avond voordat de rennen plaats vinden. Ruth is woedend en beschuldigt Wendall hiervan. Als zij van den staljongen Brass hoort, waar haar paard verborgen wordt gehouden, gaat zij Katydid halen en brengt zij het paard aan den start, waar de merrie nog net op tijd komt om de race te winnen. Daarna stelt zij Wendall voor, Katydid aan haar terug te verkoopen, maar hij geeft er de voorkeur aan, haar het paard te geven. Nadat Wendall weg is gegaan verneemt Ruth van Brass, dat haar baas hem verteld had, waar het paard verborgen was. Berouwvol gaat Ruth naar Wendall toe en vraagt hem haar de beschuldiging te vergeven en om haar baantje te mogen behouden. Maar Steve weet een veel betere baan voor haar.....

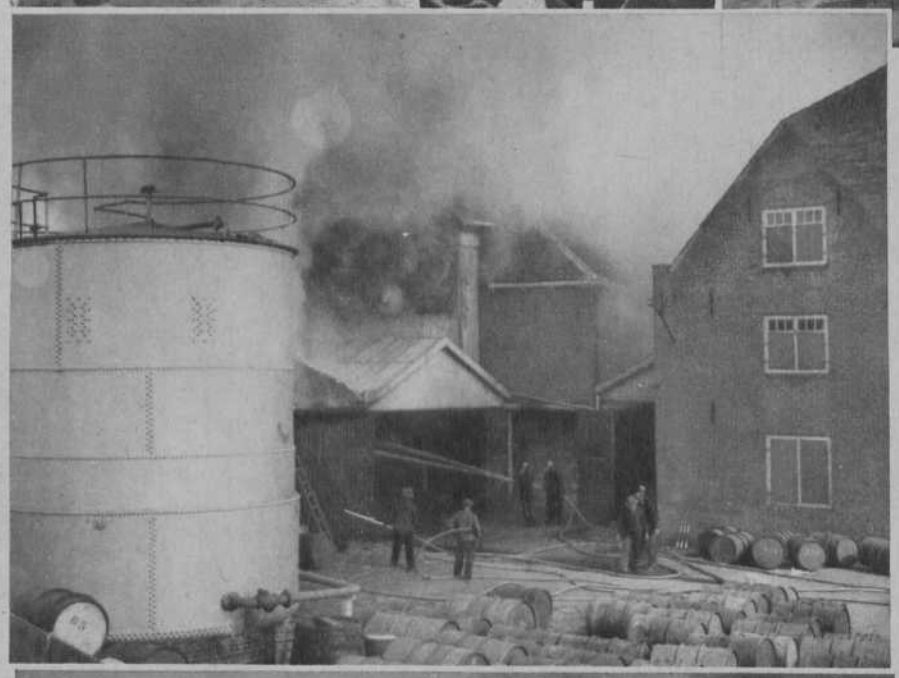

Branden in Amersfoort

In de werkplaatsen van de N.V. Expeditiebedrijf van Doorn te Amersfoort heeft Donderdagmiddag 12 Mei de brandweer een verwoeden strijd geleverd met het vuur. Een zestal vrachtauto's werd een prooi van de vlammen. Links: een beeld van de ravage in de garage.

De tweede brand in dezelfde week trof Zaterdag 14 Mei de Stoomolieslagerij van de fa. J. v. Vollenhoven aan de Koppel te Amersfoort, waarbij de geheele fabriek in vlammen opging. Een buitengewone zware taak was het voor de Amersfoortsche brandweer, later versterkt met de brandweer uit Utrecht om de omliggende gebouwen tegen het vuur te beschermen. Hierboven een opname van de fabriek aan de voorzijde, tijdens de blusschingswerkzaamheden.
Links: aan de achterzijde was de brandweer er op uit, te beletten dat het vuur overslag naar de groote olietanks.
Rechts: de burgemeester van Amersfoort Graaf v. Randwijck, was op het terrein aanwezig. Wij zien hem hier met de commandant van de Amersfoortsche brandweer de heer v. Haselen (midden) en de brandmeester van de Utrechtsche brandweer. Hieronder: een fraaie opname van wat men zag als men de brand aan de overzijde der Eem aanschouwde.

Wellicht waren het dezelfde overwegingen, die Ormiston er toe brachten, een milde houding aan te nemen tegenover zijn zwager.

„Nu ja, het is gebeurd," merkte hij gelaten op, „en ik zie niet in, dat wij ons ernstig ongerust behoeven te maken over het gebeurde. Jij in ieder geval niet, Terry! Het was natuurlijk, van het begin tot het einde, een vooraf in elkaar gezette comedie. Zij hebben ongetwijfeld tevoren je gangen nagegaan en de gefingeerde kwestie tusschen de passagier en den koetsier ten tooneele gevoerd op het oogenblik, waarop jij hen moest zien....."

„Denk je ook, dat zij en de man agenten zijn van den Sidi?" vroeg Terry. Ormiston sprak zich omtrent dit punt vrij uit. „Ik weet het niet. Ik ben geneigd er aan te twijfelen maar aan den anderen kant zou ik mij niet kunnen indenken, voor wie zij anders zouden optreden."

„Natuurlijk zijn zij niet in dienst van de Sidi's," verklaarde Rosalie zeer beslist. „De omstandigheid dat zij tègen ons optreden, bewijst immers niets."

De anderen waren daar niet zoo zeker van, maar Ormiston achtte de mogelijkheid niet uitgesloten, dat zij iets over het hoofd hadden gezien, dat Rosalie wel had opgemerkt. Het kon ook zijn, dat haar fijne vrouwelijke intuïtie haar hier weder te hulp kwam.

De Kolonel vroeg aan zijn vrouw, waarop haar meening gegrond was. „Ik heb dadelijk gedacht aan de mogelijkheid, dat zij met Haddin in relatie hebben gestaan. Het meest waarschijnlijke acht ik, dat zij in moeilijkheden zijn gekomen door Haddin's plotselingen dood en nu zijn zaken willen of moeten voortzetten. Zie je, het meisje is een Spaansche en ik weet bijna zeker dat de man van dezelfde nationaliteit is."

„Wat heeft dát er mede te maken?" vroeg Ormiston onderzoekend.

„Volgens mijn gedachtengang heel wat. Een Spaansch meisje zal zich, dunkt mij, zeker niet beschikbaar stellen voor een onderneming, waarbij wapens en ammunitie moeten worden gesmokkeld naar een gebied, waar zij zeer waarschijnlijk tegen haar eigen land en volk zullen worden gebruikt. Want, ongeacht de vraag of de veronderstellingen en vermoedens van Haddin juist waren, staat het toch zeker wel onomstootelijk vast, dat de Sidi en zijn volk ten strijde zullen trekken tegen de Franschen, òfwel tegen de Spanjaarden."

De argumenten van Rosalie waren niet bijzonder klemmend. In het licht van de feiten, die hun tot nu toe bekend waren geworden, zouden de mannen heel wat kunnen inbrengen tegen haar redeneering. Maar de geheele zaak was veel te ingewikkeld, om haar zoo eenvoudig op te lossen.

„Tenslotte," merkte Ormiston vriendelijk op, „heb jij je redeneering op vrij zwakke gronden opgebouwd, Rosalie. Je gegevens zijn, om zoo te zeggen, tweede hands. Terry is de eenige van ons, die met het meisje in connectie is geweest, dus wij kunnen alleen maar afgaan op zijn verklaringen en zijn uitleg van hetgeen hij heeft gezien en gehoord."

Rosalie begon zacht te lachen.

„Dat geef ik toe, manlief. Maar ik heb heel sterk het vermoeden, dat zijn oordeel in deze niet heelemaal zuiver is van eigen belang."

Terry bewoog zich onrustig op zijn stoel. „Hoe kom je op die gedachte?" vroeg hij min of meer geprikkeld.

„Doordat je al meer dan half-verliefd bent op die jonge dame," verklaarde Rosalie op haar gewone, openhartige wijze.

„Dat is niet veel meer dan een dwaze veronderstelling. Ik heb haar, notabene, maar twee keer ontmoet en er bestaat groote kans, dat ik haar nooit meer zal terug zien."

Rosalie keek haar broer met een vreemden blik aan. Toen maakte zij een korte, bruuske beweging met haar hoofd. Het was eigenlijk geen knik, maar toch kon men het moeilijk iets anders noemen.

„Ik wist wel, dat ik het bij het rechte eind had," sprak zij met een beslistheid, die elke verdere discussie over het geval absoluut uitsloot. Maar zij had bij haar broer het onverkwikkelijke gevoelen wakker geschud, dat zij met haar gewone scherpzinnigheid een idee onder woorden had gebracht, dat tot nu toe zóó nevelig en vaag was geweest, dat hij zelf bijna niet besefte dat het inderdaad in zijn geest aanwezig was. Nu zij had gesproken, moest hij innerlijk bekennen, dat zij met haar fijn-ontwikkelde vrouwelijke intuïtie dadelijk had gevoeld, wat hij voor zichzelf nog niet eens had gerealiseerd.

„Goed," sprak Ormiston op een toon, waaruit heel duidelijk bleek, dat hij dit punt als afgehandeld wenschte te beschouwen, omdat het voor het oogenblik niet van belang was en zij andere dingen hadden te bespreken, die veel dringender hun aandacht vroegen.

„Wij weten nu, waaraan wij ons tegenover onze superieuren te houden hebben en moeten nu onverwijld de zaak doorzetten. Rosalie en ik hebben in Londen een soort krijgsplan in elkaar gezet, dat echter, wat de détails betreft, waarschijnlijk nog wel een weinig vaag is. Om kort te gaan: het wil mij toeschijnen, dat wij twee aanvalspunten hebben, die wij scherp in het oog moeten houden, willen wij de zaak Haddin grondig onderzoeken."

„En hoe zal dat moeten gebeuren?" vroeg Terry.

„Dat zal ik je nader uiteenzetten. Wij weten, of vermoeden sterk, dat er ergens op de kust van Marokko, munitie zal worden gelost. Indien Haddin een juisten kijk op de zaak had, zal een groot deel van die smokkelwaar gebruikt worden voor een aanval op Gibraltar, waardoor deze vesting van de landkaart zal worden verwijderd. Hieruit kunnen wij afleiden, dat er iets zal gebeuren in Ceuta, aangezien deze plaats het dichstbijzijnde punt is op de kust van Afrika. De schets van het landkaartje, dat wij bij de papieren van Haddin hebben aangetroffen, versterkt deze overtuiging. Kun je mij zoover volgen?" — „Ga verder," zei Terry.

Rosalie had niets te zeggen, want zij was in Londen en tijdens de reis al op de hoogte gebracht.

„Dus, als mijn veronderstelling juist is, zullen wij genoodzaakt zijn, de beide plaatsen zeer scherp in observatie te nemen. Met andere woorden, wij moeten onze betrekkelijk geringe krachten in tweeën, misschien wel in drieën verdeelen. Wij kunnen ons onmogelijk de luxe veroorloven, iets aan het toeval over te laten. Natuurlijk is het mij niet bekend, met welke vervoermiddelen de smokkelwaar van de losplaats naar de verdere bestemming, dus zeg naar de omgeving van Ceuta, zal worden vervoerd en dus zal degene van ons, die daar de wacht houdt, de zending scherp in het oog moeten houden. Het zal dan ook zeer waarschijnlijk wel noodig zijn, dat één van ons zich in de buurt van de kust opstelt, en één in de onmiddellijke omgeving van Ceuta. Is dat duidelijk?"

„Ja, op een ding na. Het schijnt, dat je vooropstelt dat, ofschoon Haddin dood is en daardoor dus de overeenkomst met hem is vervallen, Sidi Mohammed toch op de vastgestelde tijden de zendingen wapens en springstoffen zal ontvangen. Dat komt mij twijfelachtig voor." —„In 't geheel niet," zei Ormiston met nadruk. „Je begrijpt toch wel dat een man als Sidi Mohammed er altijd voor zorgt, meer pijlen op zijn boog te hebben. Haddin zal zeker niet de eenige persoon geweest zijn, met wien hij in relatie stond voor de levering van wapens. Zelfs acht ik het zeer waarschijnlijk dat de Sidi tegelijk met zijn bestelling aan Haddin, ook bij anderen leveranties heeft opgegeven en het is mijn vaste overtuiging, dat alle zendingen naar dezelfde losplaats zullen worden verzonden. Buitendien heeft Vallery in Londen ook niet stil gezeten. Hij heeft van onze eigen menschen in Duitschland en België bijzonderheden ontvangen betreffende munitieverschepingen naar het buitenland. Je begrijpt wel dat al onze agenten in de buitenlandsche hoofdsteden zulke zaken doorloopend scherp in het oog moeten houden, omdat altijd de mogelijkheid bestaat, dat er wapenleveranties plaats vinden naar landen of koloniën, die aan ons onderhoorig zijn. En je zou de poppen aan het dansen hebben, als wij dan niet tijdig gewaarschuwd waren. Deze keer kregen wij de verlangde inlichtingen niet, maar wij kwamen toch wel genoeg te weten, om eenige aannemelijke veronderstellingen te maken. Netuurlijk kunnen die vermoedens onjuist zijn, — de wensch is nu eenmaal de vader van de gedachte — maar ik geloof dat wij speling genoeg hebben gelaten voor eventueele vergissingen." — „De basis, waarop onze veronderstellingen rusten, is gezond," bracht Rosalie in 't midden. „Laten wij dit vooral vaststellen. Maar het zal Terry wel op de allereerste plaats interesseeren, wat hij zelf te doen zal krijgen!"

„Daar kom ik nu aan, Rosalie. De vraag is nu feitelijk alleen, wie van ons naar Ceuta zal gaan en wie naar de andere plaats."

Terry keek Ormiston aan en zei:

„Ik ben van meening, dat jij en ik beter die strook gronds van vijftig mijlen gezamenlijk voor onze rekening kunnen nemen. Dan kan Rosalie het andere eindpunt, — Ceuta —onder observatie houden. Daar zal zij minder gevaar loopen." — „Dat heb ik haar ook al gezegd, — neen, Rosalie, laat mij de zaak aan Terry uitleggen — maar zij staat er beslist op, alle gevaar met ons te deelen."

„Dat zou dwaasheid zijn, Rosalie. Je mag het noodlot niet tarten!" zei Terry op beslisten toon. „Bovendien: deze zaak is zóó ernstig en gewichtig en de gevaren die er aan verbonden zijn zóó groot, dat de behandeling met de grootst mogelijke nuchterheid en zakelijkheid moet geschieden. En dus moeten wij onze eigen, persoonlijke wenschen en verlangens zonder meer op zij zetten. Ik twijfel er niet aan, dat jij heel goed werk zoudt kunnen verrichten langs de kust, Rosalie,

maar je zult in Ceuta van meer nut kunnen zijn, terwijl ik daar niets zou kunnen bereiken. De minste beweging die ik daar zou maken, zou hoogst waarschijnlijk verdenking wekken."

Rosalie keek hem minstens een minuut lang peinzend aan. Daarna zeide zij:

„Je hebt gelijk," en haar stem klonk zeer overtuigd, maar die opmerking getuigde van een verloochening van persoonlijke verlangens, die haar tot eer strekte.

„Je hebt gelijk, Terry. Je hebt de eenig-juiste weg aangegeven. Alleen," zei hield even op en er kwam een ondeugende flikkering in haar oogen, „ik had niet gedacht, dat **jij** het zoo zoudt bekijken."

„En waarom niet?" vroeg hij.

„Nu, als jij niet naar Ceuta gaat," antwoordde zij met bijna boosaardige openhartigheid, „geef je de eenigste kans, om miss Auriel weder te zien, prijs."

Het trof Terry, dat zij naar alle waarschijnlijkheid alwéér gelijk had, maar hij vond dat zij het niet zoo leelijk had moeten zeggen. Hij dacht er aan, zijn zuster terdege van antwoord te dienen en haar die „dwaasheid" voor goed uit het hoofd te praten, maar hij was min of meer bevreesd, dat zijn eigen woorden later tegen hem zelf zouden worden gebruikt. En daarom besloot hij maar in 't geheel niets te zeggen.

HOOFDSTUK XII.

Schaduwen.

Terry Vaun, die bijna niet was te herkennen in zijn vermomming van een mistroostigen Arabischen jongen man, hurkte tegen de zandheuvels en staarde droomerig in de verte over de zwak glinsterende zee. Hij was in de duisternis ternauwernood zichtbaar tegen den telkens wisselenden achtergrond, die met elke wind veranderde en soms zelfs een vormwijziging onderging, als er in het geheel geen wind was.

De maan was eenige tijd geleden verdwenen; de zon zou de eerste uren nog niet aan den oostelijken horizon te voorschijn komen, maar het uitspansel werd nog min of meer verlicht door de flikkerende sterren, die als fonkelende juweelen den nachtelijken hemel versierden. Het was een uur, waarop iedereen den slaap der rechtvaardigen sliep. Maar Terry mocht niet aan slapen denken. Pas als de zon hoog aan den hemel zou staan, mocht hij zijn wachtpost verlaten en zich verbergen op een veilige plaats, die hij 's avonds in het schemerlicht had ontdekt. Daar zou hij dan zijn uitgeputte lichaam enkele uren slaap mogen gunnen.

Hij had alle begrip van tijd verloren. Alleen de duisternis en de dageraad dienden hem tot maatstaf bij het bepalen van den tijd. Hij moest zijn wacht betrekken als de zon onderging en kon er mede eindigen als het weder licht werd.

In hun eerste enthousiasme hadden Ormiston en Terry verscheidene dingen over het hoofd gezien. De kuststrook tusschen Larache en Rabat was heel moeilijk te bewaken en te patrouilleeren. De afstand tusschen die beide plaatsen was, om maar één voorbeeld te noemen, veel grooter dan op het kaartje was aangegeven. Er waren vele inhammen en kreeken, die van zee uit nauwelijks konden worden gezeni, zoodat elke mijl in vogelvlucht er minstens vier waren, als men langs de kust moest loopen. De situatie werd nog ingewikkelder door de omstandigheid dat een vierde gedeelte van het terrein in de Spaansche zône lag. Dat beteekende, dat er telkens een grens moest worden gepasseerd, heen en terug, hetgeen ook elken nacht weder moeite en last kon veroorzaken. Het plan, dat op papier zoo eenvoudig scheen te zijn, stuitte op welhaast onoverkomelijke bezwaren, toen zij met de uitvoering een begin wilden maken.

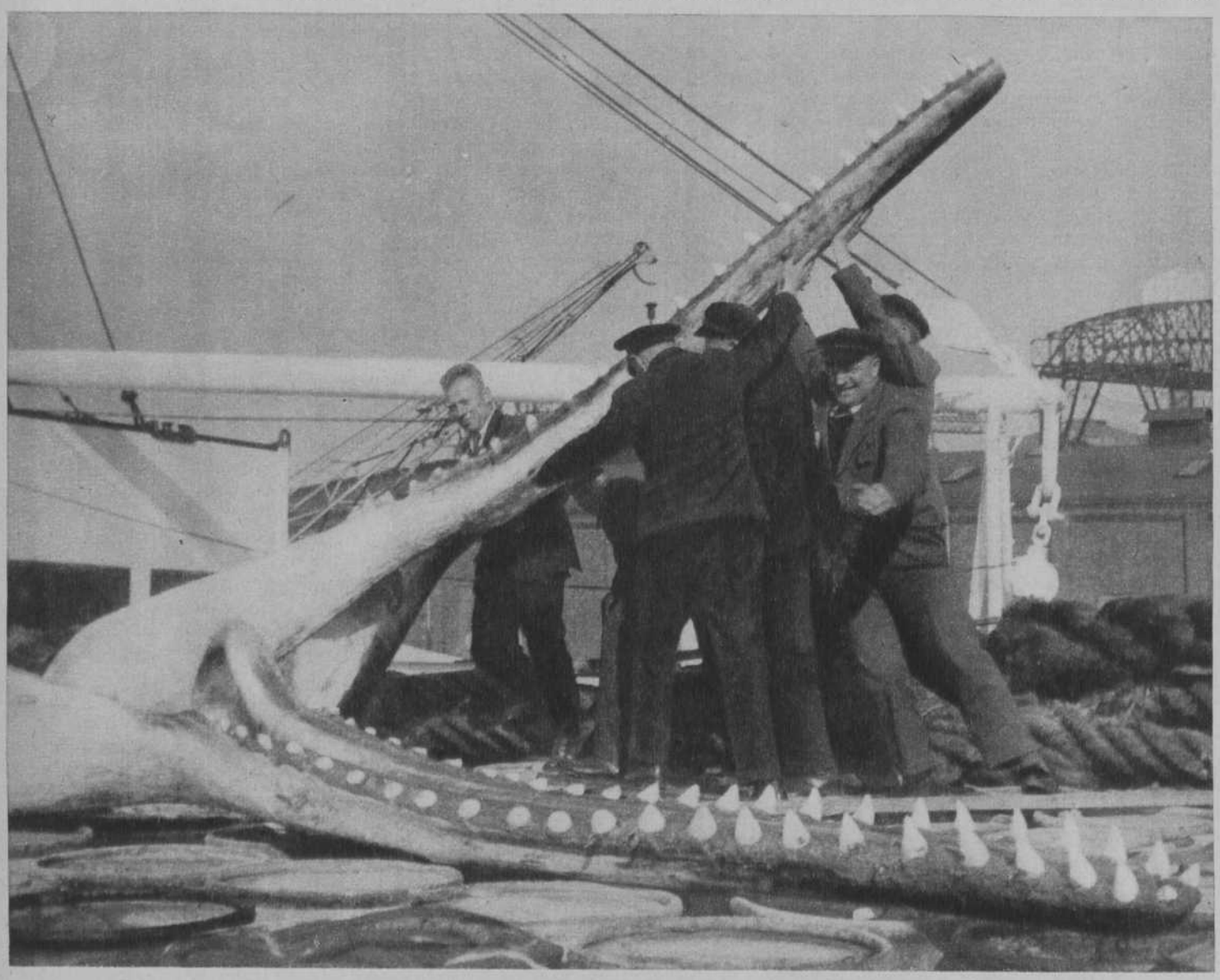
Zij slaagden er in, een regeling te treffen, waardoor zij met de buitenwereld in contact konden blijven en het nieuws bereikte hen langs verschillende wegen. Brieven die absoluut geen beteekenis hadden, behalve voor den ontvanger en den schrijver, werden medegebracht door voorbijtrekkende karavanen en soms ging één van hen naar een zekere stad, waar hij een telegram afhaalde. Zij wisten zeker, dat zij niet te laat waren en dat was tenminste een groote voldoening voor hen.

Er verliepen twee onaangename, moeilijke weken. Terry bevond zich op Spaansch grondgebied en had het iets gemakkelijker dan zijn zwager, die het Fransche gedeelte van het terrein bewaakte. In het Spaansche territoir ging alles gemoedelijker en de autoriteiten beschouwden vreemdelingen niet als verdachte elementen. Maar Ormiston had het meermalen zwaar te verantwoorden en het kostte hem dikwijls groote moeite, om lastige vragen te ontwijken. De Franschen koesterden verdenking jegens iedereen en alles, en het werd weldra overduidelijk, dat zij de kustlijn scherp in het oog hielden. De doeltreffendheid en volkomenheid van hun toezicht waren zeer opmerkelijk. Geen weg of pad of route van de kust het land in, waarlangs wapens zouden kunnen worden gesmokkeld, of er werd dag en nacht de wacht gehouden. Zij namen geen enkel risico en gaven de oproerige stammen geen schijn van kans, om iets te bereiken.

Toen Ormiston al die strenge maatregelen van Fransche zijde had ontdekt, kreeg hij een idee, dat verandering bracht in zijn plannen Het werd hem duidelijk, dat er al heel weinig kans bestond, om op het gedeelte van de kust, dat onder Fransch toezicht stond, contrabande te lossen. De Europeesche en inlandsche patrouilles waren veel te waakzaam om dat mogelijk te maken. Dus als Sidi Mohammed hoopte zijn ladingen aan land te kunnen brengen met een minimum kans op ontdekking, was er slechts één strook van de kustlijn, waar hij het kon wagen en wel het gedeelte tusschen Larache en de Fransch-Spaansche grens, in zuidelijke richting.

Terry en Ormiston hadden het klaar gespeeld een afspraak te maken en ontmoetten elkander op een ochtend op de marktplaats van een klein dorpje, even over de grens, in de Spaansche zône. Daar pleegden zij op zachten toon overleg. Zij maakten daarbij gebruik van het Syrisch-Arabisch, dat zeer veel afwijkt van het Moorsch en namen verdere alle mogelijke voorzorgsmaatregelen voor het geval, dat er gevaar bestond, dat hun gesprek zou worden afgeluisterd. Ormiston droeg een baard en de woestijnzon had zij toch al bijzonder gebruind gezicht nog donkerder gekleurd. Dank zij de zware baard en de kafiyeh, (inlandsch hoofddeksel) was er van zijn gelaatstrekken al heel weinig te zien.

Terry zag er precies uit

Een der grootste schepen van de Duitsche walvischvaardersvloot, de 22000 ton metende „Walter Rau" ving op den jongsten tocht een „knaap" van 30 meter lang en 5 á 6 meter doorsnede. De kaken van dit monster waren bijna 3 M. lang.

Karl Schäfer, trainer van de Maidstone dierentuin in Engeland, waagde zich aan dit waanzinnig lijkende staaltje van olifanten-dressuur. „Hij liever dan ik", zei onze vriend Jansen.

als wat zijn vermomming aanduidde: een Arabisch jongmensch van zeer jeugdigen leeftijd.

Zij beschouwden en bespraken den toestand van alle kanten en werden het er tenslotte over eens, dat hun onderzoek zich noodzakelijkerwijze moest beperken tot de sectie van de Spaansche zône ten Zuiden van Larache.

„Wij zijn niet te laat," zei Ormiston toen het onderhoud met Terry Vaun ten einde liep, „In Knitra is twee dagen geleden een telegram voor mij aangekomen van Vallery; daar in geeft hij mij inlichtingen, die hij zelf uit Antwerpen heeft ontvangen. Het telegram was via Gibraltar gekomen. Uit de haven van Antwerpen is op den tienden van deze maand een schip vertrokken — wij hebben vandaag geloof ik, den veertienden, niet? — en zij hebben heel sterk het vermoeden dat de bestemming van de lading van die vrachtboot aan de Middellandsche zeekust is gelegen. Natuurlijk kon hij in het telegram verder niets mededeelen. De code die hij, ingevolge onze afspraak, gebruikt is zeer beknopt en biedt geen mogelijkheid voor het telegrafeeren van bijzonderheden. Maar het feit, dat hij mij de verscheping van die zending naar deze omgeving telegrafisch mededeelt, is op zichzelf al een bewijs, dat er meer achter steekt. Anders zou Vallery zeker niet seinen."

Na die bespreking tusschen Ormiston en Terry waren al weder drie nachten verstreken. De vierde nachtwake was nu voor Terry op handen en hij was er zeker van dat ook Ormiston voor de vierde keer den geheelen nacht de wacht zou houden, want Terry had niets van hem gehoord en dus was er in het gedeelte van het terrein, dat hij bewaakte, ook niets bijzonders gebeurd.

Vaun begon langzamerhand ernstig aan de kans op succes te twijfelen. Tijdens de lange nachten van ingespannen waakzaamheid, begon hij soms te gelooven, dat er aan deze kusten nooit iets verdachts zou worden gelost en drong de overtuiging zich aan hem op, dat hun redeneeringen en vermoedens weliswaar zeer logisch en gegrond waren, maar dat hun basis onsolide was. — Terry had zijn uitkijkpost betrokken op een van de vele zandheuvels, die iets hooger was dan de anderen. Die hoogte was zóó gelegen, dat hij aan beide zijden langs de kustlijn over de zee kon kijken; hij bevond zich in een zeer gunstige positie, want zijn uitzicht op de zee was geheel vrij, terwijl hij van landzijde geheel gedekt was tegen mogelijke bespieding.

Met behulp van den nachtverrekijker, die hij in de plooien van zijn burnous had verborgen, kon hij, als hij het er op waagde om op te staan, nog een veel grooter deel van de omgeving afspeuren. Het was echter zeer gevaarlijk, een staande houding aan te nemen, want dan stak zijn silhouet scherp af tegen den horizon.

In de afgeloopen drie nachten waren er verscheidene malen schepen voorbijgevaren, die in Zuidelijke richting gingen, maar die waren heel ver buiten de kust en te oordeelen naar hun lichten, waren het groote passagiersschepen. En Terry had meer belangstelling voor kleinere booten die dichterbij de kust konden komen.

De vierde nacht kwam en hij had er een voorgevoel van, dat zijn volgehouden waakzaamheid tenslotte zou worden beloond. De stoomboot, die hij in de verte ontdekte, was niet bijzonder groot en zij hield tamelijk dicht op de kust aan, zoodat Terry veronderstelde dat het de lang verwachte vrachtboot was. Maar toen het schip dicherbij was gekomen en hij het met zijn kijker nog eens heel scherp opnam, kwam hij tot de ontdekking, dat het één van de boten van de tweemaal-in-de-weeksche dienst tusschen Tanger en Casablanca was. Zij ging hem voorbij en verdween, evenals de vele andere schepen die hij al had zien passeeren, in Zuidelijke richting, om weldra aan zijn blik te worden onttrokken.

In den vijfden nacht voelde Terry een verschrikkelijke verveling en tegenzin over zich komen. Zijn geestelijk weerstandsvermogen dreigde uitgeput te worden. Het was ook uitputtend, nacht-in-nacht-uit in de eenzaamheid van den woestijn te moeten doorbrengen, ononderbroken waakzaam te moeten blijven, zonder dat er eenig succes te boeken viel. Vooral den voorgaanden nacht had hij zeer sterk gehoopt en verwacht, dat het schip met de geheime lading toen zeker gekomen zou zijn en 't was een zware teleurstelling voor hem geweest, dat er weer niets was gebeurd. Naast de geestelijke uitputting kwam nu en dan ook nog lichamelijke vermoeidheid; hij had meermalen groote moeite, om zijn oogen open te houden en den slaap te verdrijven.

Terry knikkebolde. Of hij werkelijk vast had geslapen, of dat zijn oogen maar een oogenblik dicht waren gevallen, zou hij niet hebben kunnen zeggen, maar toen hij zijn oogen weer opsloeg en in de richting van de zee staarde, zag hij daar een groote schitterende ster, laag tegen de horizon. Kort geleden was die ster daar nog niet! En zij werd bovendien elk oogenblik grooter en helderder, hetgeen voor een ster al iets zeer bijzonders is!

Het licht in de top van de groote mast van een stoomschip, vermoedde Terry en moedeloos dacht hij er bij: het zooveelste schip dat hier voorbij vaart en in zuidelijke richting verdwijnt. Niettemin richtte hij zijn kijker er op en toen zag hij dadelijk recht onder het eerste licht, dat naar hij veronderstelde, boven aan de groote mast hing, een tweede en dit was rood en verder, iets ter zijde, nog een groen. Terry kènde die lichten: haven- en stuurboordlichten waren het en nu wist hij ook dat het schip van koers was veranderd en in de richting van de kust kwam.

Vlug en voorzichtig stond hij op, nam zijn kijker en keek de geheele strook land langs de zee af. In zuidelijke richting en in het oosten was niets te zien, maar in het noorden meende hij wel iets te ontdekken. Hij was er echter niet absoluut zeker van. Het kon zijn dat zijn oogen te vermoeid waren en dat het gezichtsbedrog was. Terry had nu echter weer hoop; de speurhond rook wild en kwam in actie. Hij wachtte en wachtte, nu weer geheel klaar wakker en staarde verlangend in de schemerachtige duisternis van den woestijnnacht.

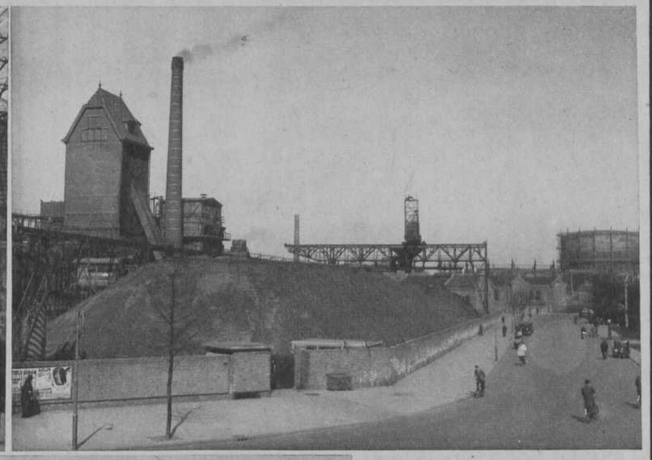
Eindelijk, na lang wachten, kwam er een onverwacht sein. Een groote vlam, als een tong van vuur werd plotseling zichtbaar, flikkerde een enkel oogenblik en verdween toen weder, even plotseling als zij was gekomen.

Wordt vervolgd

Waar het hart van U… klopt, het Vreeburg, eertijds de plaats, waar het kasteel… tedenburg met zijn hooge wallen en duistere gewelven tot … ating en onderwerping maande, thans de zetel van de jaarb… ymbool van vooruitgang en bloei.

Utrechtsche stadsbeelden

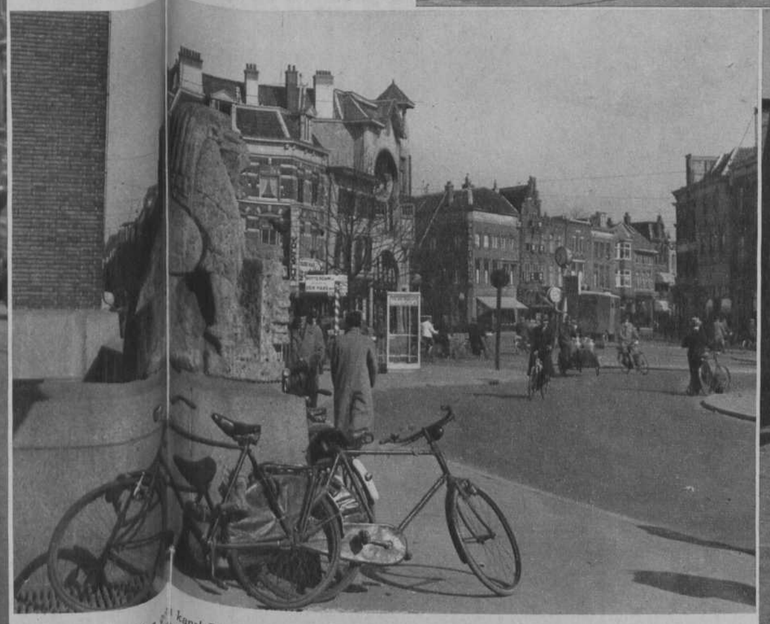

Links: de Zadelstraat … altijd een groote aantrekkingskracht op touristen uit, want … eruit heeft men een prachtig gezicht op den Dom, welke zi… wel „van top tot teen" laat fotogra… feeren.

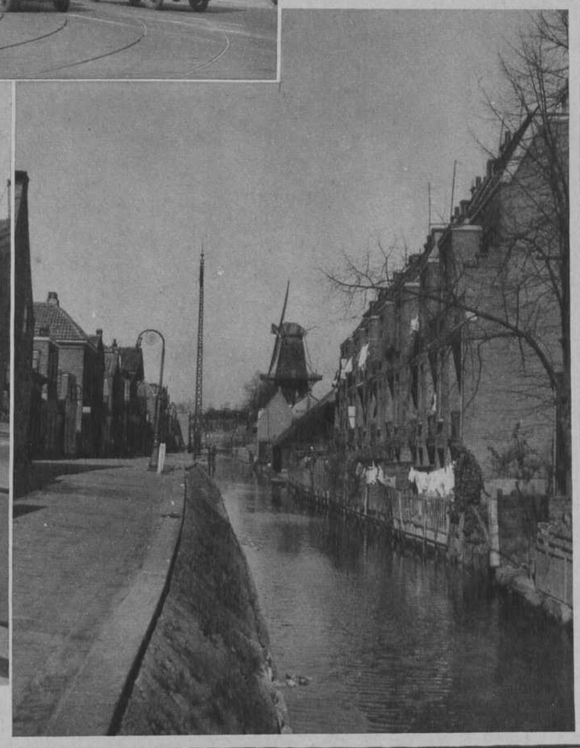
Utrecht's gasfabriek heeft voorloopig nog geen gebrek aan steenkool. Langs den Blauwkapelschenweg, natuurlijk binnen de muren van de fabriek, ligt een vele meters hooge heuvel van zwarte brandstof, en voor die opgebruikt is, moet er nog heel wat gas door de meters stroomen.

Links: de Wittevrouwenbrug, met op den achtergrond het politiebureautje, dat helaas geen verfraaiing van het stadsbeeld beteekent. Eertijds stond hier de oude stadspoort, waar de kozakken zich na den val van het Fransche regime kwamen melden, en de stad in bezit namen.

Hieronder: midden in de dichtbevolkte Vogelenbuurt vindt men nog deze molen, wiens wieken wel niet meer draaien, maar die men toch niet graag in het stadsbeeld zou missen. Vooral vanaf den Gruttersdijk heeft men er een aardig gezicht op.

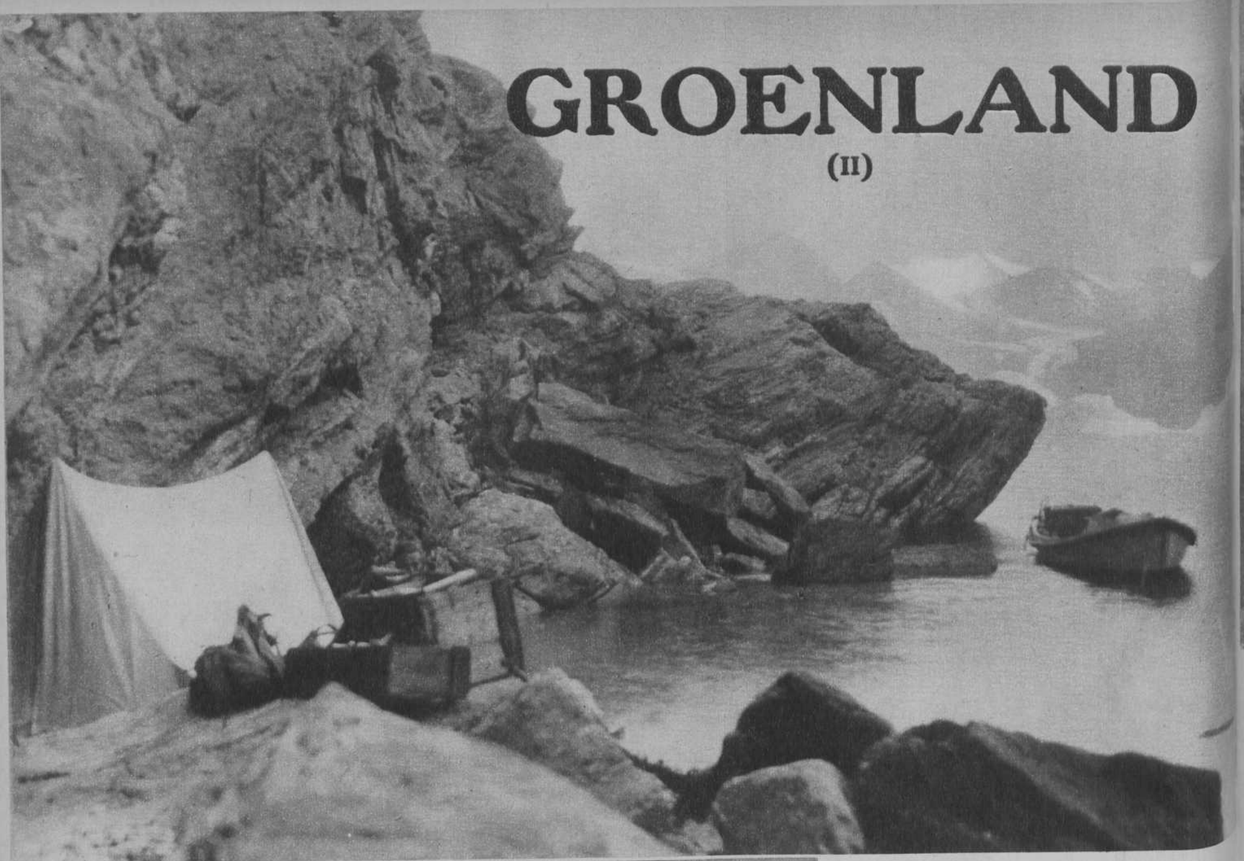

Fietsendieven hebben … kans! Voor het postkantoor op de Neude bewaakt een leeuw de fietsen, welke tegen … worden gezet. Jammer, dat het maar een steenen leeuw is.....

GROENLAND

(II)

Een mooie plaat, waarop de barre heerschappij van een strengen winter wel duidelijk wordt gedemonstreerd! Dat men op een expeditie naar streken waar het altijd of althans gedurende het grootste gedeelte van het jaar zoo is, sleden met poolhonden niet kan ontberen, begrijpt iedereen bij het zien van deze foto.

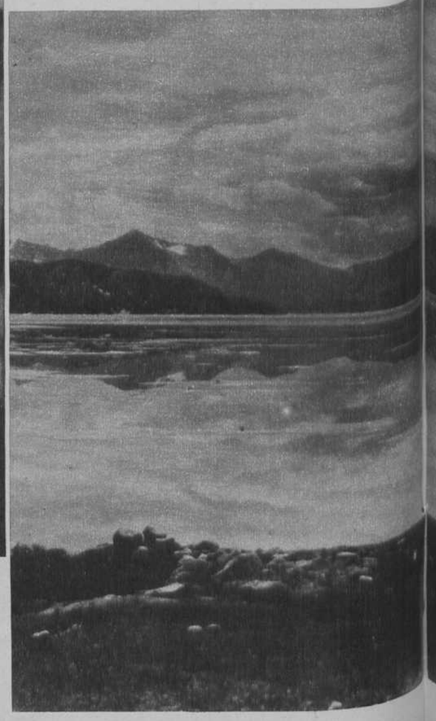
Rechts: de expeditie waarop wij in deze serie foto's doelden, voerde ook een watervliegtuig aan boord mede, dat zoo lang men zich nog in open water bevond, goede diensten bewees.

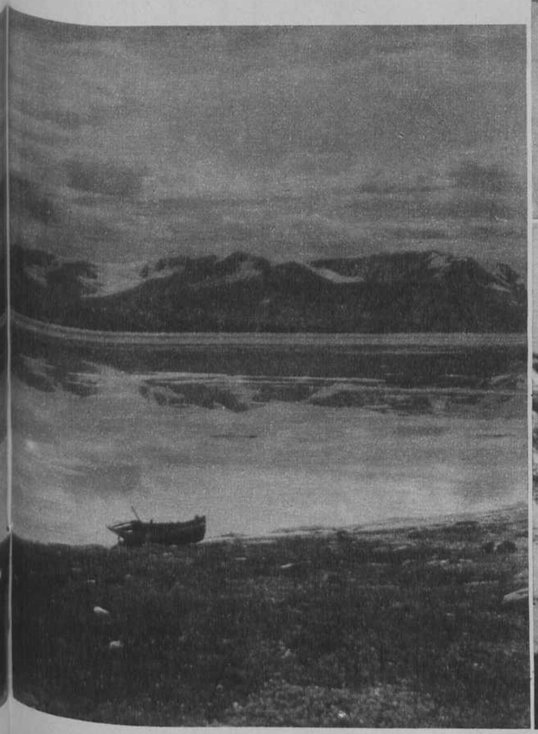
Rechts onder: nog een plaatje van de Wordie-gletscher, waardoor men een goeden indruk krijgt van de onherbergzaamheid, waardoor Groenland slechts voor een klein gedeelte bewoonbaar is.

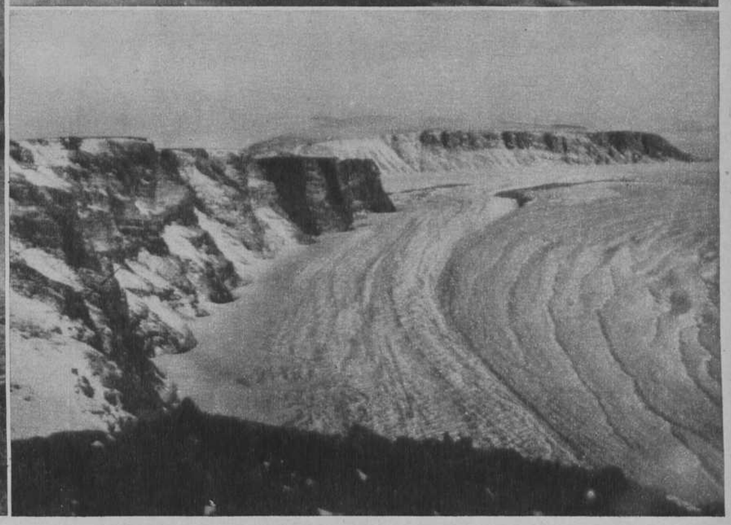

In aansluiting op de serie foto's in ons vorig nummer drukken wij hier nog eenige beelden af, welke tijdens een der jongste expeditie naar Groenland zijn genomen. Hierboven: een kamp, dat zoo op het oog wellicht eenigszins romantisch mag aandoen, maar waarbij toch al heel weinig romantiek te pas komt.

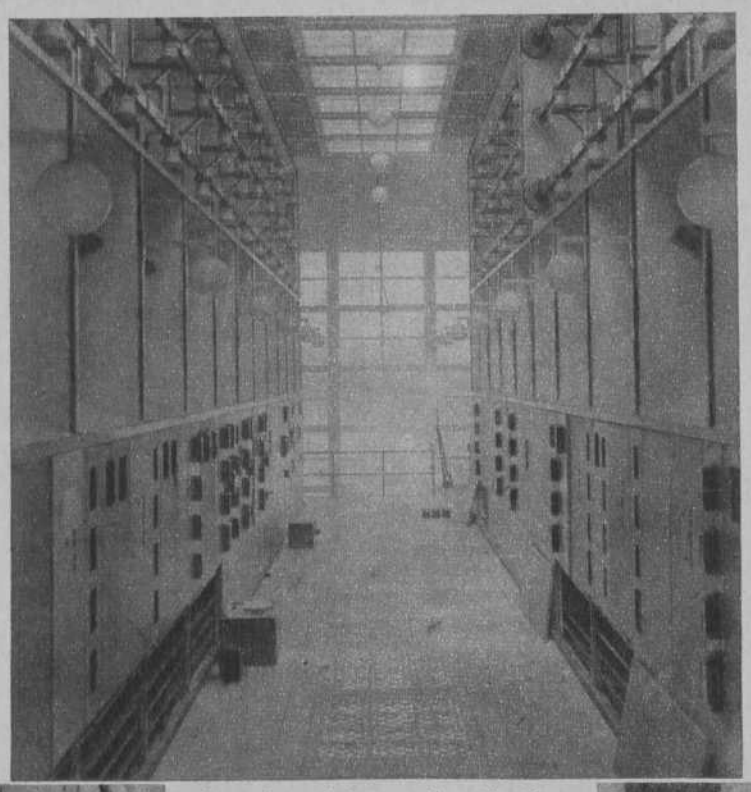

Een leuk plaatje van eenige jonge poolhonden. Rechts: als het ijs begint te smelten, kan de slede worden opgeborgen en komt het schip weer aan de beurt. Een wel sterk typeerend verschil levert deze plaat op met die boven aan de pagina hiernaast!

Uitbreiding der Pegus Centrale

Tot de krachtigste electrische centrales in ons land behoort zonder twijfel die van de Pegus aan het Merwedekanaal te Utrecht, waar de electrische stroom wordt opgewekt zoowel ten behoeve van de provinciale electriciteits maatschappij als ten behoeve van het gemeentelijk electriciteitsbedrijf der stad Utrecht. De laatste jaren is de afzet van de centrale enorm gestegen. Bedroeg de jaarlijksche levering van stroom zeven jaar geleden 80 millioen K.W.U. per jaar, thans is men reeds genaderd tot de 140 millioen. Men begrijpt, dat door deze stijging van het debiet aan de centrale hooge eischen worden gesteld, en dat het probleem van uitbreiding der capaciteit zeer actueel is.

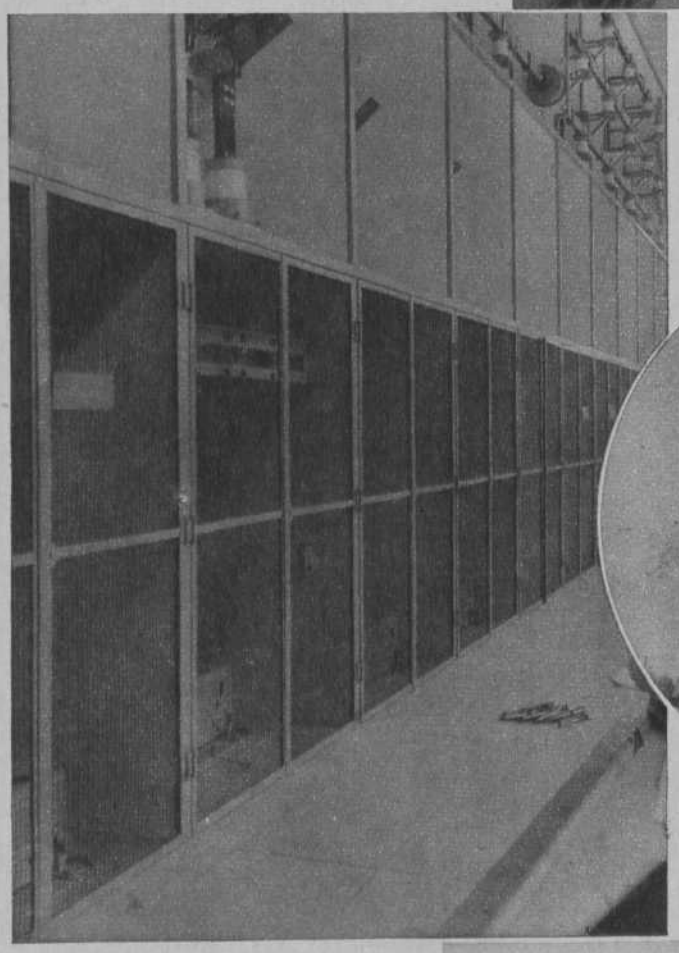
Op het oogenblik dan is men bezig met den bouw van drie nieuwe stoomketels aan den achterkant van de centrale, een werk, dat den meesten van onze lezers wel zal zijn opgevallen, want de schoorsteenen, welke op deze ketels zijn gemonteerd, bereiken de formidabele hoogte van 63 meter. Elk van deze ketels zal een stoomvormend vermogen bezitten van 65 ton per uur, dat wil zeggen, dat zij elk in staat zijn, 65.000 K.G. water in één uur tijds in stroom om te zetten. Werken zij alle drie tegelijk, dan kan men dus per uur bijna 200.000 K.G. water in stoom veranderen. Als men nu weet, dat de huidige centrale een capaciteit heeft van 240.000 Kg. water per uur, dan kan men wel nagaan, dat deze uitbreiding zeer belangrijk is. Overigens moet men niet denken, dat na het gereed komen van het werk dadelijk alle drie de ketels in gebruik zulien worden gesteld. Het is altijd nuttig, dat een groot bedrijf als de Pegus over een zekere reserve beschikt. In October 1936 is men met het werk, waarvan de kosten bijna een millioen gulden zullen bedragen, begonnen, en nog vóór dezen winter hoopt men in de ketels te kunnen gaan stoken.

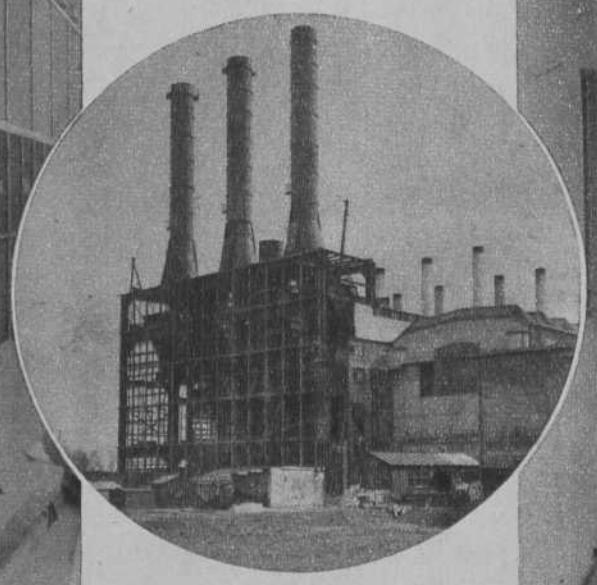
Links: levensgevaarlijke spanning! Een kijkje in de gang, waar de schakelkasten voor hoogspanning staan opgesteld.

Nu hooren wij een ongeduldige lezer al roepen: „Hé, wacht u eens even. Wat heeft nu een electrische centrale met stoom te maken?"

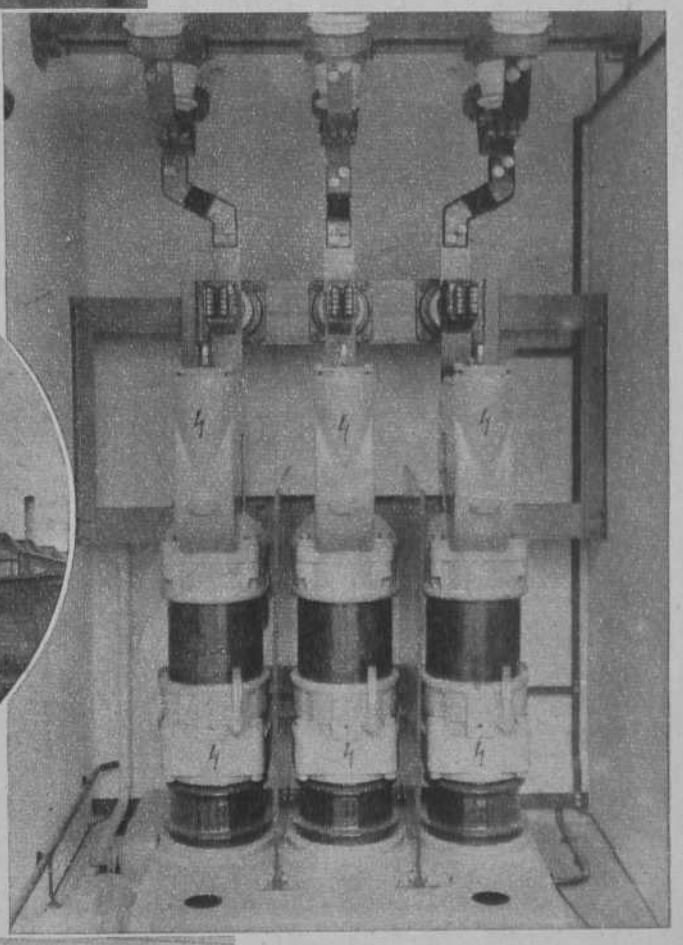
Inderdaad, dat kan op een leek een verwarrenden indruk maken, en daarom willen wij ter voorlichting van hen, die op het gebied van electrische centrales niet direct thuis zijn, hier zeer schematisch iets vertellen over de beteekenis van stoomketels in een electrisch stroomleveringsbedrijf. Wij beginnen dan bij de steenkool, die in ontzaglijke hoeveelheden achter de Centrale opgeslagen ligt, en welke door middel van een transportbaan naar de bunkers boven de stoomketels worden getransporteerd. Via deze bunkers komt de steenkool in de zoogenaamde stortpijpen, waarna ze langs een sleuf op de vuurplaat vallen. Deze vuurplaat is een rollend gietijzeren tapijt, waarop de steenkool netjes verdeeld terecht komt en dat zich langzaam door de vuurhaard beweegt. De hoog oplaaiende vlammen spelen door een buizenstelsel, waarin zich het water bevindt, dat tot stoom wordt verhit. Deze stoom gaat via de stoomverzamelaar naar de stoomturbine, waar ze tegen schoepen blaast die rond gaan draaien, en die wentelende beweging wordt overgedragen op een electrischen generator, welke op zijn beurt den electrischen stroom opwekt.

Hieronder: kijkje op de uitbreiding van het ketelhuis der Centrale aan het Merwedekanaal te Utrecht. Hier worden drie stoomketels gebouwd, bestemd voor een stoomdruk van 43 atmosfeer, en een productie van 65 ton stoom per uur. De schoorsteenen bereiken een hoogte van 63 meter.

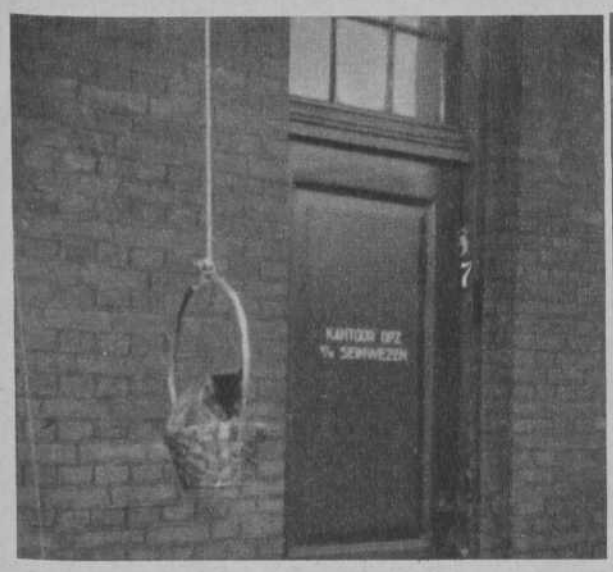
Links: hier bevinden wij ons in de nieuwe schakelinrichting van de Centrale.

In de Utrechtsche electrische centrale, waar zoowel voor de stad als voor de provincie de electrische stroom wordt opgewekt, gaat alles in het groot. Men bezie maar eens deze nieuwe hoofdschakelaar met zijn gigantische afmetingen!

Rechts: het in aanbouw zijnde bunkerkanaal, ten behoeve van het kolentransport naar het ketelhuis. Links en rechts ziet men de hooge bergen van zwarte brandstof gereed liggen voor het gebruik.

Hierboven links, midden en rechts: een leuke „trilogie" van H. J. ter Heijden te Utrecht.

Foto's van onze abonné's

Ofschoon een rasechte amateur-fotograaf ook in den winter zijn camera niet met rust laat, is het toch heel begrijpelijk, dat velen zich bij het maken van foto's beperken tot het meer zonnige seizoen, dat thans weer is aangebroken.

Wij maken dan ook weer een begin met het plaatsen van een serie foto's van abonné's-amateur-fotografen en hopen in de komende maanden weer veel mooie opnamen te zullen ontvangen. Zooals vroeger stellen wij ook nu bij elke serie voor een door ons aan te wijzen foto een prijsje van *f* 2.50 beschikbaar.

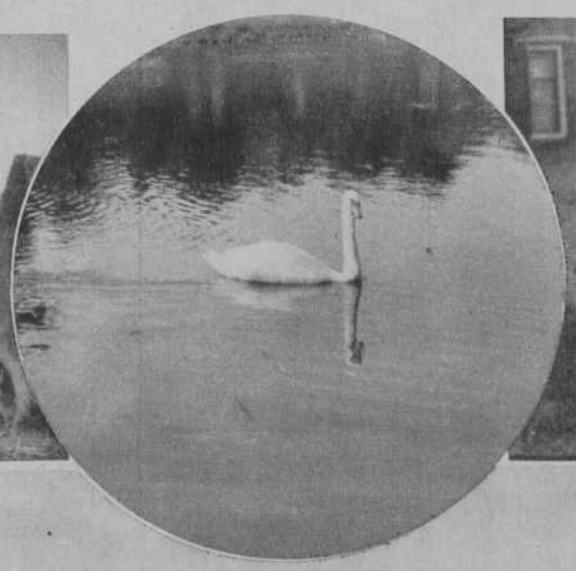
Voor nieuwe inzendsters en inzenders — we hopen dat hun getal flink groot moge zijn! — vermelden we hier nog even de conditie: inzending van negatief en afdruk is noodzakelijk voor plaatsing, beide worden teruggezonden.

En nu maar weer met frissche moed begonnen: scherp instellen, goed op de belichting letten, goede ontwikkelaar gebruiken, maar vooral: het onderwerp zorgvuldig bekijken! Wij wenschen al onze vrienden goed succes en veel genoegen van de fotografie in de komende maanden!

Hieronder: inz. G. A. Blonk Jr., Nieuw Loosdrecht.

Dorschen, inz. mej. M. A. Jansen, Maurik.

Inz. Ravestein, Kockengen. Voor deze opname kennen wij in deze serie het prijsje van f 2.50 toe.

Bergstraatje, inz. J. G. Rollman, Utrecht.

Gezicht op Remouchamps, inz. C. Bos, Zuilen.

Inz. A. Roelofs, Zeist.

Rechts: Ruine Valkenburg, inz. A. Smit, Vreeswijk.

VOOR ELKAAR BESTEMD

No. 7

Maar ik scheen wel gedoemd te zijn om voorloopig in het oude, weelderige huis te blijven wonen, waar elke schaduw op mij scheen te drukken, mij de schuld scheen te geven van iets wat ik nooit had misdreven.

Misschien verbeeldde ik het mij ook alleen dat er een sfeer van zwaarmoedigheid en treurigheid heerschte, misschien kwam het wel omdat ik me zoo ongelukkig voelde onder die valsche vlag.

Hij, mijnheer Lancaster, schreef me een kort briefje, erg stijf en vormelijk, waarin hij me meedeelde dat hij, als eenigste bloedverwant, het zeer op prijs zou stellen als ik zijn grootmoeder gezelschap wilde blijven houden. Meteen drong het weer met een schok tot me door, dat de oude dame ook zijn grootmoeder was. En de gediplomeerde verpleegster keek me aan met een gezicht alsof ik een smerig smakend drankje was in plaats van een jong meisje. Ze zei verschillende keeren dat ze het ergste vreesde als haar patient tegengewerkt zou worden.

Deze woorden waren overduidelijk, en ik zei dan ook: „Goed, zuster Egerton, ik zal blijven, maar....."

„Orpheus," riep de oude dame uit haar slaapkamer, „stuur mijn Zonnestraaltje naar me toe, wil je?"

Ik was dat Zonnestraaltje, en ik kwam er ook al heel spoedig achter waarom de verpleegster Orpheus werd genoemd. Ze moest moest n.l. elken dag de windkussens voor het hoofd en den rug van de oude dame opblazen. En als ze dat deed, zwollen haar wangen zoo op, dat het net leek of ze een instrument ging bespelen.

„Orpheus, lieve help wat 'n tronie!" riep de oude dame uit, toen ik voor het eerst getuige was van deze opblazerij.

Ik glimlachte tegen de zuster om haar te kennen te geven, dat ik het heelemaal zoo erg niet vond. Maar ze glimlachte niet terug, en ik vroeg me onwillekeurig af of het misschien tot de plichten van een gediplomeerde verpleegster hoorde om steeds een strak gezicht te trekken. Maar later merkte ik, dat ze tegen haar patiente dikwijls glimlachte, en wat vriendelijk ook.

Toen begon ik te begrijpen, dat ze een hekel aan mij had. Ik vermoedde dat het jaloerschheid was, omdat haar patiente, die ze nu al drie jaar dag in dag uit had verpleegd, mij aardiger scheen te vinden dan haar.

„Als ik een aantrekkelijk gezicht zie kan het me niets schelen of daarachter een hart van goud schuilt of niet," zei de oude dame op zekeren middag, toen ik haar na haar middagslaapje een beker heete melk bracht. „Harten hebben zoo weinig waarde voor me, omdat je ze toch niet kunt zien. Met gezichten is dat heel wat anders. Ik geloof niet dat iemand die van binnen mooi is, van buiten leelijk kan zijn....."

Ik zweeg, want wat moest ik ook op zulke woorden zeggen. Even later vervolgde ze weer: „Maar toch moest ik eigenlijk weten dat een knap uiterlijk door andere dingen bedorven kan worden."

Ik wist dat ze nu weer aan den man dacht die er de oorzaak van was dat ik in dit huis m'n intrek had genomen. Eens zei ze dat het vreeselijk was om een eenigst kind te hebben, hem alles te geven wat er maar gegeven kon worden, en een gebroken hart als dank terug te krijgen. Toen had ze het natuurlijk over „hem", en het was een van de weinige keeren dat ze, zij het ook in bedekte termen, over haar kleinzoon sprak.

Maar intusschen wist ik nog niet eens hoe hij er in werkelijkheid uitzag totdat.....

Op zekeren dag lichtte de oude huihoudster, die tevens als keukenmeid fungeerde en de vrouw was van den butler, mij in.

Vanaf het eerste oogenblik af dat ik het huis had betreden, was ze me goed gezind geweest. Dat kwam omdat ik, zooals ze zelf zei, niet zooals de andere jonge meisjes met alles achterna geloopen hoefde te worden.

„Ach, juffrouw," sprak ze, „ik weet niet of ik het eigenlijk wel zeggen mag, maar nu kan ik heel goed begrijpen waarom U de eenigste was waarom mijnheer Paul iets heeft gegeven."

Dit was de eerste keer dat ik zijn voornaam voluit hoorde noemen. We waren in de groote keuken van het sous-terrain, en toen de goede oude meid mijn verschrikte gezicht zag, vervolgde ze snel: „De meisjes zijn uit want ze hebben haar vrijen middag vandaag. Als U dus even met me mee zoudt willen gaan, zal ik U iets laten zien."

Ze liep naar de keukenkast toe, en deed die open. Dan haalde ze onder een berg keukengerei en een stel kookboeken een groote foto uit. Ze was ingelijst in een rood lederen étui. „Alstublieft," zei ze, terwijl ze me de foto overhandigde en strak naar m'n gezicht keek. „Weet U wie dit is?"

„Ja, o, ja!" riep ik opgewonden uit. „Wat een mooie foto niet?"

De foto stelde een jongeman van een jaar of twintig voor, en dat kon niemand anders dan mijn vroegeren baas, mijnheer Lancaster zijn. Ik zag weer zijn breede schouders, waartegen ik zoo veilig had gerust toen hij mij het slechte nieuws mededeelde, en ik meende dat het over Jim ging. Ik zag zijn blonde, gladde haar, en zijn heldere oogen keken me zoo trouw en recht aan. Hij had toen denzelfden vastberaden trek om z'n mond als hij nu nog heeft, alleen..... iets in zijn gezicht kon ik niet thuisbrengen, maar dat kwam waarschijnlijk omdat hij op de foto zooveel jonger was dan in werkelijkheid zooals ik hem kende.

„Ja, hij lijkt er nog precies op," zei ik, terwijl ik de foto weer teruggaf.

„Wilt U de foto niet houden?" vroeg de oude keukenheid hartelijk. „Het was toch mijn bedoeling geweest om haar aan U te geven als U er zoo een nog niet had."

Wat voor waarde kon ik volgens haar hechten aan een foto van den jongen ingenieur waarmee ik, met 'n paar kleine uitzonderingen dan, alleen maar zakelijk in connectie was gekomen?

„U heeft veel meer recht op de foto dan ik," vervolgde de vrouw weer, „als U haar tenminste van mij wilt aannemen. Maar o, juffrouw, laat het portret nooit aan de oude mevrouw zien, want toen hij den laatsten keer wegging, heeft zij al zijn foto's verbrand. Zelfs de kinderportretjes zijn niet gespaard. Mijnheer Paul....."

„Mijnheer Paul?" herhaalde ik, en plotseling drong het tot me door dat ze niet over mijn baas, mijnheer Lancaster, sprak, maar over zijn neef, mijnheer Paul Wright.

Ik keek nog eens naar de foto, en begreep nu dat ik misleid was door de treffende gelijkenis.

Een houtplastiek van drie meter hoogte, voorstellende „Arbeid en vreugde", een werk van den Berlijnschen beeldhouwer Otto Hitzberger en bestemd voor een tentoonstelling, die binnenkort te Athene wordt gehouden.

De Nederlandsche kleuren op de Grocers' Exhibition te Manchester. Inzet: uitgestald op origineele kaasrekken trok ons puike zuivelproduct veel belangstelling.

Want in werkelijkheid was het verschil tusschen de twee wel heel duidelijk te zien.

Mijnheer Lancaster was zelfs nu nog niets meer dan een groote jonjen, met trouwe, eerlijke oogen. Maar dit portret deed je, als je er langer naar keek, denken aan..... ja, een duivel. Ik heb wel eens door meisjes hooren zeggen dat ze van zoo'n vastberaden uitdrukking houden, maar ik ben het er heelemaal niet mee eens. Vastberaden is goed, maar brutaal is weer wat anders.

Hoe meer ik naar de foto keek, des te meer trof het mij dat ik met een dergelijk mensch nooit zou kunnen sympathiseeren. Nu mag dit misschien wel vreemd klinken omdat ik eerst heb verteld dat hij zoo precies op mijn sympathieken baas leek, maar als excuus zou ik dan kunnen aanvoeren dat ik waarschijnlijk te veel aan mijnheer Lancaster heb gedacht toen ik dit portret zag.

Doch ik kon niet weigeren om de foto aan te nemen, dat zag ik zelf ook wel in. Zoolang ik bij zijn grootmoeder in huis woonde, mocht ik haar niet laten merken dat ik niet met hem sympathiseerde. Ze mocht niets anders denken dan dat we samen op den besten voet hadden gestaan.

Het is nu eenmaal een feit dat men iets goed moet doen om succes te kunnen boeken, daarom kon ik ook niet tegenover de keukenmeid een andere houding aannemen dan tegenover zijn grootmoeder.

Ik dankte haar dus hartelijk en ging met het portret in m'n hand naar boven. Ik was van plan om het zoo gauw mogelijk in de lade van mijn waschtafel binnen te smokkelen.

Toen ik de hall bereikte, stond ik plotseling en heel onverwachts tegenover den man waaraan ik zoo sterk had gedacht, tegenover mijn baas mijnheer Lancaster. Zuster Egerton had hem net binnen gelaten.

Toen hij me zag, bleef hij staan, neen, bleven ze alle twee staan, en onwillekeurig keken ze naar hetgeen ik in m'n hand hield. Ik voelde dat ik bloosde als een schoolmeisje, nee, veel erger nog!

Dit kwam eigenlijk enkel en alleen omdat ik me er nog nooit tevoren zoo duidelijk van bewust was geweest wat voor een minderwaardige positie ik hier bekleedde.

Ik was begonnen met een leugentje, toen was er nog een gevolgd, en nu was mijn heele levenswijze eigenlijk een groote leugen, waar ik me niet meer kon uitredden. Was het dan een wonder dat ik me dikwijls onuitsprekelijk schaamde?

Natuurlijk kon het tweetal niet vermoeden wat er in m'n hoofd omging. Zij kenden mijnheer Wright, dien ik zelf nog nooit had gezien. O, ik wou dat ik z'n naam maar nooit had gehoord! Zij dachten natuurlijk niets anders dan dat ik bloosde omdat ik een verliefd meisje was, een verliefd meisje dat wordt betrapt terwijl ze met het portret van haar bewonderaar rondloopt.

Ik bleef maar blozen, en wist werkelijk niet wat voor een houding ik moest aannemen. Op dat oogenblik had ik een hekel aan de heele wereld, maar aan mezelf het meest!

HOOFDSTUK X.

De zaak breidt zich uit.

Zuster Egerton verbrak het eerst de vreeselijk stilte. Ze wendde zich tot mijn baas, en zei op haar kalmen, drogen toon: „Misschien wilt U even in de huiskamer wachten, mijnheer Lancaster, dan zal ik even gaan kijken of mevrouw haar pap reeds heeft opgegeten, en U een paar minuten kan ontvangen."

„Graag, zuster," zei mijnheer Lancaster, en ik ging een eindje opzij om haar voorbij te laten gaan. Ik keek haar na totdat ze om den hoek van de gang was verdwenen, en moest bekennen dat ze er altijd even frisch en verzorgd uitzag. Dan keerde ik mij om, en wilde haar volgen om mij naar m'n kamer te begeven, en de vreeselijke foto zoo goed mogelijk te verbergen.

Maar mijnheer Lancaster wilde mij zoo niet laten gaan. Hij sprak me aan, en zijn stem klonk even kalm en beheerscht als op dien namiddag toen hij me van het verschrikkelijke gebeuren in kennis stelde. Hij zei: „Juffrouw Beaugard, wilt U zoo vriendelijk zijn om even met me mee naar de huiskamer te gaan totdat ik bij m'n grootmoeder wordt geroepen? Ik heb U iets te vertellen."

Ik volgde hem als in een droom, de foto drukte ik tegen mij aan, want ik kon het ding toch niet op het tafeltje in de hall laten liggen?

Ik ging op een groot rond kussen zitten, en keek naar het patroon van de stof, die beslist stamde uit den tijd toen koningin Victoria haar eerste feest vierde. Mijnheer Paul Lancaster nam vlak naast mij plaats, en begon te spreken. Wat hij me te vertellen had was niets anders dan een boodschap van de drie R's, die waarschijnlijk door den mond van juffrouw Richards mij meedeelden dat ze me erg misten op kantoor, en of ze me niet op een Zaterdagmiddag, als de oude dame me kon missen, in de een of andere lunchroom konden ontmoeten.

Dat was alles, het was dus heelemaal geen onprettige tijding. Maar toch had ik een gevoel alsof er een huis was ingestort. Hoe dat dan kwam? Wel, natuurlijk omdat ik getroffen was door de hartelijkheid van m'n collega's en m'n eigen leelijke bedriegerij weer sterk op den voorgrond trad.

Ik voelde plotseling duidelijk het groote contrast tusschen de eerlijke, openhartige manier van doen van de drie R's, en de complicaties waarin ik door m'n draaierijen was gewikkeld. O, wat verlangde ik er naar om m'n oogen weer eerlijk te kunnen opslaan! Wat had ik een heimwee naar het werk op het kantoor, wat zou ik ervoor over gehad hebben om weer naar de drie R's te kunnen gaan.

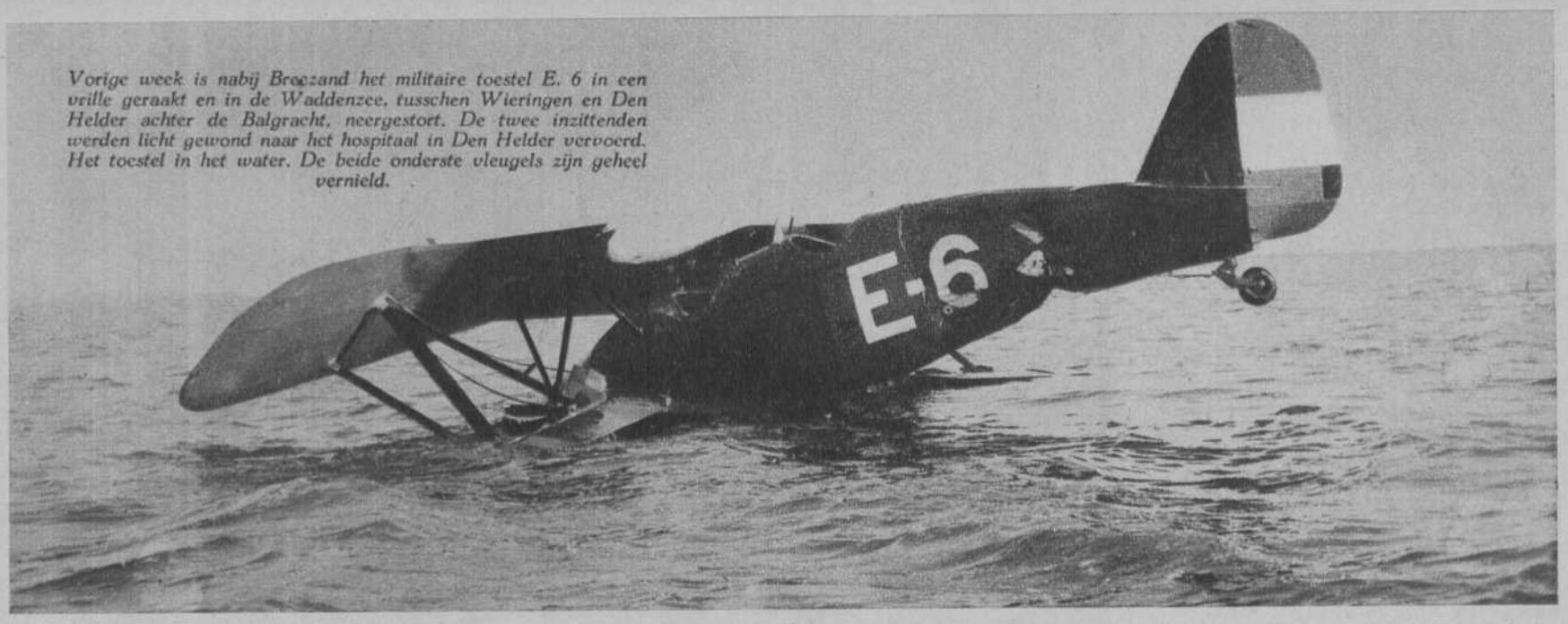
Dit huis met alles wat erin stond, met zijn geheimzinnige atmosfeer werkte op m'n zenuwen, het drukte als een loodzware vracht op m'n borst. Ik voelde dat ik hier niet lang meer zou kunnen blijven. Elke dag werd het verblijf mij ondraaglijker.

Ik begon een vreemde, vreeselijke angst te krijgen voor alles wat verband hield met m'n nieuwe positie. Ik was bang voor het mooie, trotsche en tevens ongelukkige gelaat van mevrouw Wright, voor de koude, afwerende zuster Egerton, die slechts met tegenzin mijn verblijf bij haar patiente moest goedvinden, die zoo jaloersch op mij was..... Ik begreep mezelf niet meer, kon er geen touw aan vastknoopen. Ik voelde dat ik overal gelukkiger had kunnen zijn dan hier, overal, waar dan ook. Al deze gedachten schenen me naar beneden te drukken, gaven me een gevoel van verdriet en onvoldaanheid. Ik vocht tegen mezelf, ik wilde m'n zenuwen de baas blijven, ik moest m'n rol verder blijven spelen maar.....

Toen deed ik iets wat ik alleen aan m'n overspannen toestand kan toeschrijven. Ik hief m'n handen wanhopig en smeekend omhoog, dan riep ik volkomen buiten mezelf uit: „Neen, neen, ik kan het niet langer verdragen! Dit is te veel voor mij! Ik kan het niet verdragen!"

Dan verborg ik m'n hoofd in m'n handen, en snikte alsof m'n hart moest breken, terwijl ik bijna met m'n neus op het kussen lag.

Ik voelde me plotseling zoo hopeloos alleen en verlaten, en al snikkend stak ik een van m'n handen uit. Ik moest me aan een mensch vastklampen om troost en sterkte te krijgen. Het kon me op dat oogenblik niet schelen of het zuster Egerton, de dokter of zelfs de keukenmeid was die ik vastgreep. Maar ik voelde dat een sterke hand de mijne vasthield, en meteen stroomde er nieuwe levenslust door m'n aderen.

Vorige week is nabij Broezand het militaire toestel E. 6 in een vrille geraakt en in de Waddenzee, tusschen Wieringen en Den Helder achter de Balgracht, neergestort. De twee inzittenden werden licht gewond naar het hospitaal in Den Helder vervoerd. Het toestel in het water. De beide onderste vleugels zijn geheel vernield.

„Ik ben zoo ongelukkig, zoo vreeselijk ongelukkig," steunde ik. En de hand hield de mijne nog steeds vast toen ik de stem van mijnheer Lancaster hoorde zeggen: „Ja, dat weet ik, dat weet ik, lieve kind." Lieve kind..... Dat woord scheen een electrischen stroom door m'n aderen te doen vloeien. Ik had wel eens in boeken gelezen dat een woord, een aanraking dikwijls wonderen kon verrichten, maar ik had altijd gedacht dat dit romantische onzin was, overdrijving om de onzinnige sentimenteele gevoelens van de lezeressen tevreden te stellen. Maar nu weet ik dat dit werkelijk bestaat. De druk van mijnheer Lancaster's hand, dat woord „lieve", hadden het wonder doen gebeuren, ik kwam heelemaal weer tot mezelf.

Natuurlijk begreep ik heel goed waarom hij „lieve" had gezegd. Hij wilde door dat woordje en den handdruk een meisje troosten dat snikkend aan z'n voeten zat, snikkend omdat zij haar verloofde had verloren.

Maar er was me nog iets duidelijk geworden. Ik begreep nu ook waarom ik me er zoo kwaad over had gemaakt dat mijnheer Paul Lancaster in zaken zoo heel anders bleek te zijn dan de jongeman, dien ik bij het dinertje als tafelheer had gehad. Ik wist nu ook hoe het kwam dat ik me zoo vreemd gelukkig had gevoeld toen hij me tegen zich had aangedrukt bij de gelegenheid toen ik meende dat Jim een ongeluk had gehad. Ik wist nu waarom ik plotseling zoo gebloosd had toen ik hem, met de foto van z'n neef in m'n hand, in de hall was tegengekomen.

Mijn bedriegerijen en de druk van dit groote huis waren er niet alleen de schuld van dat de dagen zoo vreeselijk lang duurden, en ik 's nachts den slaap niet kon vatten.

Neen, iets heel anders speelde een hoofdrol met betrekking tot het vreemde gevoel in m'n binnenste. Ik, die me nooit had overgegeven aan overdreven droomerijen, die nooit langer dan een seconde achter elkaar over het begrip liefde had gedacht, ja, ik was, zonder het zelf te beseffen nu al een paar weken achtereen..... verliefd!

Er zijn meisjes die langzaam, stap voor stap merken dat ze verliefd zijn, maar bij mij was het wel erg plotseling en onverwachts gekomen. Ik had een gevoel alsof ik achterover in een zwembassin was gevallen, waarin ik heelemaal niet had willen zwemmen.

M'n adem stokte toen dit alles tot me doordrong. Verliefd..... ja, verliefd! Reeds vanaf den eersten avond dat ik hem had gezien was ik verliefd op hem geweest. Op wien? Wel, natuurlijk op Paul Lancaster, op wien anders?

En daar zat hij nu naast me, heelemaal in de war. Hij had diep medelijden met me en wist natuurlijk niet dat ik heelemaal niet huilde omdat zijn neef bij het spoorwegongeluk was omgekomen.

Hij streek liefdevol over m'n hand, en deed dat zoo teeder, dat een vrouw het hem niet verbeterd zou hebben. Steeds maar mompelde hij halfluid: „Ik weet 't, lieve kind, ik weet 't wel....."

Hij wist het wel..... ja, dat dacht hij, maar in werkelijkheid wist hij niets, heelemaal niets. Ik begreep (om het nog eens te herhalen) dat hij met dat „lieve kind" heelemaal niets bedoelde, maar toch kon ik het niet verdragen, en plotseling riep ik uit:

„Neen, neen, zoo moogt U me niet noemen, doet U het alstublieft niet meer!"

Even was het doodstil, toen hoorde ik mijnheer Lancaster ietwat onzeker zeggen: „Goed, ik zal U niet meer zoo noemen, neemt U me niet kwalijk, ik doe op critieke momenten altijd het verkeerde....."

We begrepen elkaar dus voor den zooveelsten keer niet. Hij dacht natuurlijk dat zijn neef Paul Wright de eenigste was die mij „lieve kind" mocht noemen, en zoo bedoelde ik het heelemaal niet.

„Geloof me," vervolgde hij weer op broederlijken toon, „als ik U met wat ook kan helpen, dan hoeft U Uw mond maar open te doen en....." — „Ja, dat weet ik wel," zei ik met een onzeker lachje, en weer voelde ik hoe het me zou opluchten als ik hem nu eens alles eerlijk zou kunnen vertellen. Maar dat kon ik natuurlijk toch niet doen.

Hij had mijn hand nu los gelaten, en ik trok haar langzaam terug. Ik zocht haastig naar m'n zakdoek, snoot met veel misbaar mijn neus, droogde mijn oogen af en probeerde me zooveel mogelijk te beheerschen. Dan sprak ik: „Ik dank U voor Uw vriendelijke woorden, mijnheer Lancaster, en ik hoop dat U mij m'n belachelijk gedrag niet kwalijk zult nemen. Ik laat me maar heel zelden gaan, en wat juffrouw Rickards en de anderen betreft, dank ik U vriendelijk voor het overbrengen van de boodschap. Misschien wilt U wel tegen haar zeggen dat ik vanavond nog zal schrijven....."

„Mijnheer Lancaster, als U het niet erg vindt om wat later op den middag naar mevrouw Wright te gaan....." klonk plotseling de koele stem van zuster Egerton, die zacht als een kat was binnengekomen en nu groot en ongenaakbaar als steeds in de deuropening stond.

En toen mijnheer Lancaster instemmend knikte (wat kon hij ook anders doen?) wendde de zuster zich tot mij met de woorden: „Juffrouw Beaugard, mevrouw heeft gevraagd of U meteen even bij haar wilde komen."

„Ja, ik..... ik ga al," zei ik, blij dat ik nu een excuus had om weg te gaan. En zonder om te kijken verliet ik haastig de kamer, en beklom met groote stappen de trap.

HOOFDSTUK XI.

Over paarlen en tranen.

Toen ik boven in de groote slaapkamer kwam, was daar veel veranderd sedert m'n laatste bezoek. De oude dame zat, met een zwarte mantilla omgeslagen, veel rechter dan gewoonlijk in bed. Er lag een blosje op haar anders zoo bleeke wangen, en haar grijze oogen straalden.

Nog nooit had ze er zoo gezond uitgezien als nu!

Ze begon met te zeggen dat ik dichterbij moest komen, opdat ze het aantrekkelijkste gezicht uit het heele huis goed zou kunnen zien.

Ik wou maar dat ze het niet zei als de verpleegster er bij was, want ongetwijfeld was zij veel knapper dan ik, ook al wilde de oude dame het niet zien.

Meestal gaf ik aan haar verlangen zonder meer gehoor en liet haar naar m'n korte dikke krullen, m'n oogen en het contrast tusschen m'n witte kin en de zwarte japon kijken zooveel ze maar wilde.

Maar nu kostte het me meer moeite dan ik kan vertellen. Aarzelend en met tegenzin keek ik haar aan. Ik wist dat ze het zou merken, en dat was ook zoo!

„Je hebt gehuild, Morwenna," zei ze snel. „Waarom?"

Aarzelend vroeg ik: „Moet U het weten?"

„Je hoeft het me niet te zeggen," sprak ze vriendelijk, „ik verbaasde me er alleen maar over. Dit is de eerste keer vanaf het oogenblik dat je in m'n huis bent gekomen, dat je gehuild hebt."

„Ja," zei ik zacht, en dat was ook zoo.

„Waarom heb je dan nu wel gehuild?" drong de oude dame aan. „Is het nu misschien pas tot je doorgedrongen, kindlief?"

Ik knikte, en ook ditmaal loog ik niet. Want het was inderdaad pas tot me doorgedrongen wat de oorzaak was van de groote omwenteling die de laatste weken in m'n hart had plaatsgevonden.

„Vreemd," zei mevrouw Wright, terwijl ze mij met haar wonderlijke oogen onderzoekend aanstaarde. „Ik lees nu iets op je gezicht waar ik al weken lang naar heb gezocht, Morwenna. Nu heb je het gelaat van een vrouw die..... kan liefhebben....."

„O, is 't zoo goed te zien?" mompelde ik, terwijl ik m'n gelaat in m'n handen verborg. Maar mevrouw Wright zei teeder: „Laat dat, kindlief, ik zal je niet lang meer kunnen aankijken..." — „O, hoe kunt U dat zeggen!" riep ik met iets van wanhoop in m'n stem uit. „U bent nog nooit zoo goed geweest als vandaag."

Wordt vervolgd

Waar jeugdige werkloozen werk vinden

Kijkje in de Centrale Werkplaats te Utrecht

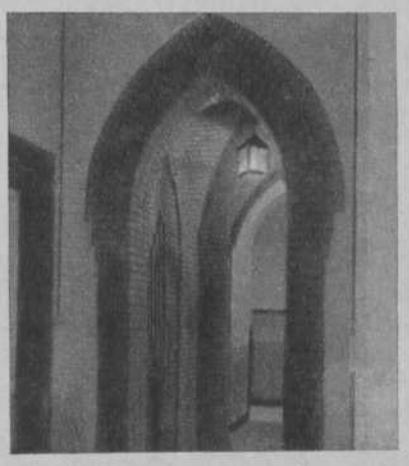
„Wilt u ons eens iets vertellen over het werk, dat in de Centrale Werkplaats aan de Vlijtstraat te Utrecht wordt verricht?"

Wij stelden deze vraag aan den heer J. Duffels, de secretaris en algemeen leider van de gemeentelijke commissie voor cultureele werkloozenzorg te Utrecht, die gaarne bereid bleek, ons het een en ander mee te deelen omtrent hetgeen hier wordt gedaan ten behoeve van hen, die staande aan de toegangspoort tot het leven, reeds de dreiging van het werkloosheidsspook ondervinden.

„In 1931 werd in Utrecht een commissie opgericht," aldus de heer Duffels, „welke tot taak had, de cultureele verheffing van de werkloozen, ten einde hen te behoeden voor den geestelijken en lichamelijken ondergang. Dit comité dat tot stand kwam voornamelijk op initiatief van de drie vakcentrales, stichtte ontwikkelingscursussen, organiseerde ontspanningsmiddagen, schreef vakcursussen uit, kortom, het verrichtte voortreffelijk werk. Inmiddels kreeg de werkloosheid een permanent karakter en zoo kwam de Overheid er toe, dit werk zelf ter hand te nemen; trouwens, de laatste jaren verleenden Rijk en gemeenten reeds aanzienlijke subsidies. Zoo besloot in Mei 1936 het Utrechtsche gemeentebestuur tot de oprichting van de gemeentelijke commissie voor cultureele werkloozenzorg, wier taak het zou zijn, het bestaande werk te reorganiseeren en een onderzoek in te stellen naar den aard van de werkloosheid onder de jeugd."

„Dus twee jaar geleden heeft men eigenlijk het vraagstuk van de jeugdwerkloosheid ter hand genomen?"

„Inderdaad. Men kreeg van de gemeente de beschikking over twee leegstaande schoolgebouwen in de Vlijtstraat met nog 'n dienstwoning van het hoofd der school, en in deze ruimten werd door de jeugdige werkloozen zelf de Centrale Werkplaats ingericht, zooals wij die thans kennen. In October 1936 is men met deze werkzaamheden begonnen; binnenmuren werden gesloopt, trappen verwijderd en veranderd, lokalen ingericht, enz. enz. Op het oogenblik zijn wij in het stadium gekomen, dat vrijwel iedere afdeeling de beschikking heeft over een goed geoutilleerde werkruimte. Dat wil nog niet zeggen, dat de Centrale Werkplaats reeds voltooid is; de commissie toch laat naast deze werkzaamheden verschillende werkobjecten voor andere instellingen uitvoeren, zoodat er steeds practische arbeid verricht kan worden. Zoo zijn in 1937 tot stand gekomen de speeltuin Oudwijk in de Bloesemstraat, de speeltuin in het Ondiep, medewerking werd verleend bij de inrichting van het schoolmuseum, en er is een aanvang gemaakt met den bouw van een school voor buitengewoon bijzonder onderwijs. Deze school moet in zes maanden worden worden opgeleverd, en nadert reeds haar voltooiing."

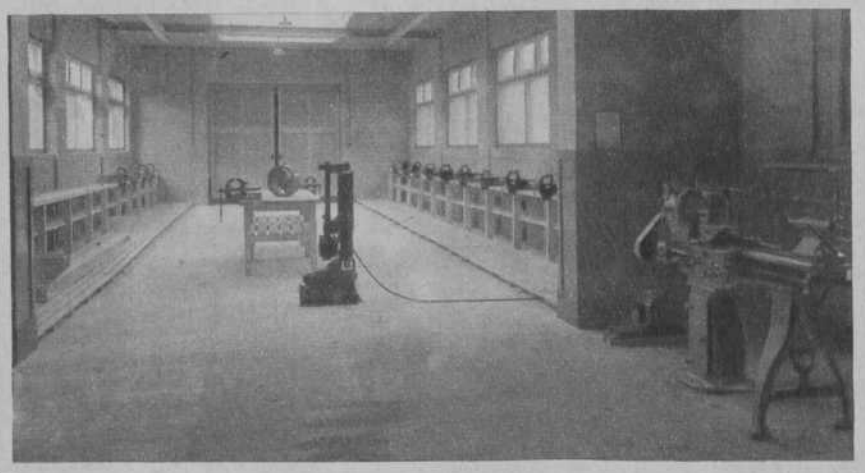
Een aardig poortje, dat in de centrale werkplaats de verbinding vormt tusschen de kantooraldeeling en de werkplaats zelve. Men heeft deze verloren ruimte benut door er een werkstuk van te maken voor de a.s. bouwvakarbeiders; dit kruisgewelf in gotischen stijl is het resultaat.

„Maar wordt de Centrale Werkplaats op die manier niet een concurrent van de bouwondernemers in onze stad?"

„Daar wordt ten scherpste tegen gewaakt, want u begrijpt, dat wij dan de werkloosheid nog zouden vergrooten. Neen, voor elk object wordt nauwkeurig nagegaan, of het niet in het vrije bedrijf dient te worden gemaakt, en is dit het geval, dan blijft de Centrale Werkplaats er buiten."

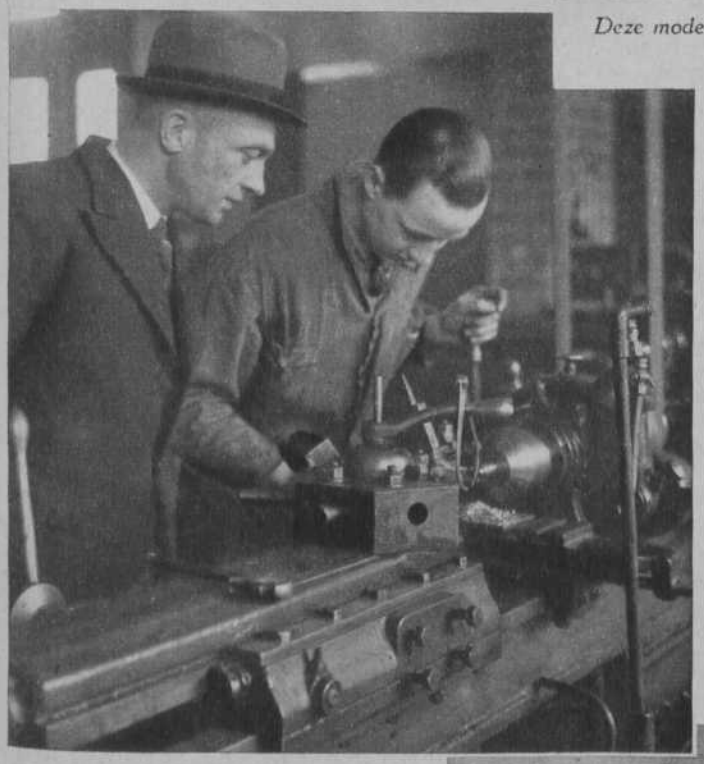
„Welke vakken worden er in de Centrale Werkplaats onderwezen?"

„Dat zijn er heel wat. Schrijft u maar op: loodgieten, electrotechniek, timmeren, metselen, stucadooren, schilderen autogenisch en electrisch lasschen, machinaal en gewoon bankwerken, meubelmaken, enz. Er wordt per week 23 uur practisch gewerkt, terwijl 10 uur theoretisch onderricht wordt gegeven in het eigen vak. Gedurende deze tien uur worden oudere werkloozen in de gelegenheid gesteld, practisch werk te komen verrichten: men zou dit voor hen een herscholing kunnen noemen." — „Krijgen de jongens een vergoeding gedurende den tijd, dat zij in de Centrale Werkplaats bezig zijn?"

Deze moderne garage, die dezer dagen gereed kwam voor het gebruik, is door de jeugdige werkloozen zelf gemaakt.

„Inderdaad. Zij ontvangen een gulden zakgeld per week, een bedrag, dat meer als slijtage-vergoeding bedoeld is dan als loon. Maar als zij buiten de werkplaats aan werkobjecten bezig zijn, dan wordt hun vergoeding verhoogd tot maximaal *f* 3.50, naar gelang van hun leeftijd." — „U hebt zeker geen gebrek aan jongelui, die zich voor de lessen in de werkplaats komen melden?" — „Dat kon helaas veel beter zijn. Nog te veel jeugdige werkloozen houden zich van ons werk afzijdig, hoewel wij reeds aardige resultaten hebben geboekt. Zoo zijn jongens van de Centrale Werkplaats in dienst van de gemeente Utrecht gekomen, twee gingen er naar de Spoorwegen, een werd er opzichter bij de Hembrug, twee kregen een betrekking bij Philips, een ging er als opzichter naar Brazilië. Wij kunnen duidelijk constateeren, dat werkgevers, indien zij personeel noodig hebben, de voorkeur geven aan jongens, die gewerkt hebben in de Vlijtstraat. En omgekeerd komt ook vaak tot uiting, dat de jongens met pleizier bij ons hebben gewerkt, en graag, indien ze tijdelijk werkloos raken, hetgeen bij seizoenvakken vaak het geval is, terugkomen, om hun kennis nog weer te verdiepen." — „Beweegt de commissie voor cultureele werkloozenzorg zich ook nog op ander terrein?" — „Het werk in de Centrale Werkplaats is eigenlijk maar een klein onderdeel van haar taak. Zij behartigt de algemeene ontwikkeling van de jonge zoowel als van de oudere werkloozen, op lichamelijk en op geestelijk gebied. Er worden cursussen gegeven van algemeen vormenden aard, leergangen voor steno en machineschrijven, tuinbouwlessen. Er wordt aan sport gedaan: zwemmen, athletiek, gymnastiek, indoortraining, en wat dies meer zij." — Wij namen afscheid van den heer Duffels, die ons met klem op het hart drukte, toch vooral de jeugd te willen opwekken, in haar eigen belang, zich te melden aan de werkplaats in de Vlijtstraat, hetgeen wij bij dezen gaarne doen.

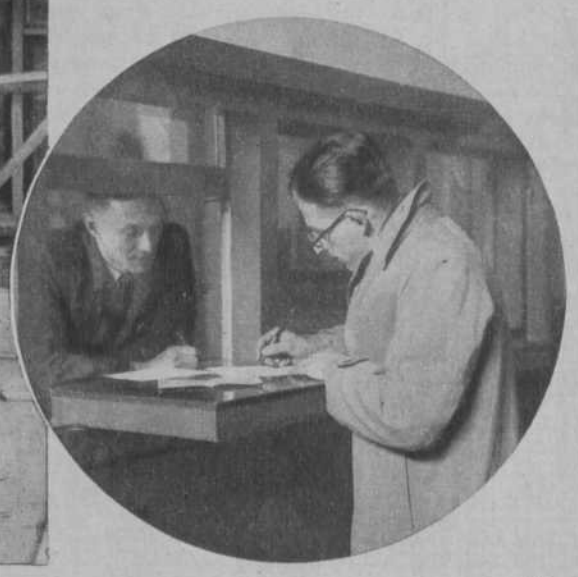

Jeugdig metaaldraaier in actie aan de revolverbank. Naast hem de secretaris van de gemeentelijke commissie voor cultureele werkloozenzorg, de heer J. Duffels, die zijn waakzaam en deskundig oog over het werkstuk laat gaan.

Rechts: op de plek, waar zich vroeger de lommerrijke tuin van de scholen bevond, is nu een garage gebouwd, terwijl op het oogenblik de jeugdige werkloozen bezig zijn met den uitbouw van de kantoorruimte, waaraan groote behoefte bestond.

In cirkel: jeugdige werkloozen, volgt zijn voorbeeld! Deze jongeman laat zich in de Centrale Werkplaats aan de Vlijtstraat 13-15 inschrijven voor het volgen van de vakcursussen, en hij toont daarmee, dat hij vast van plan is, zich een eervolle positie te veroveren in de maatschappij, hoe moeilijk dat op het oogenblik ook lijkt.

Voor onze lezeressen

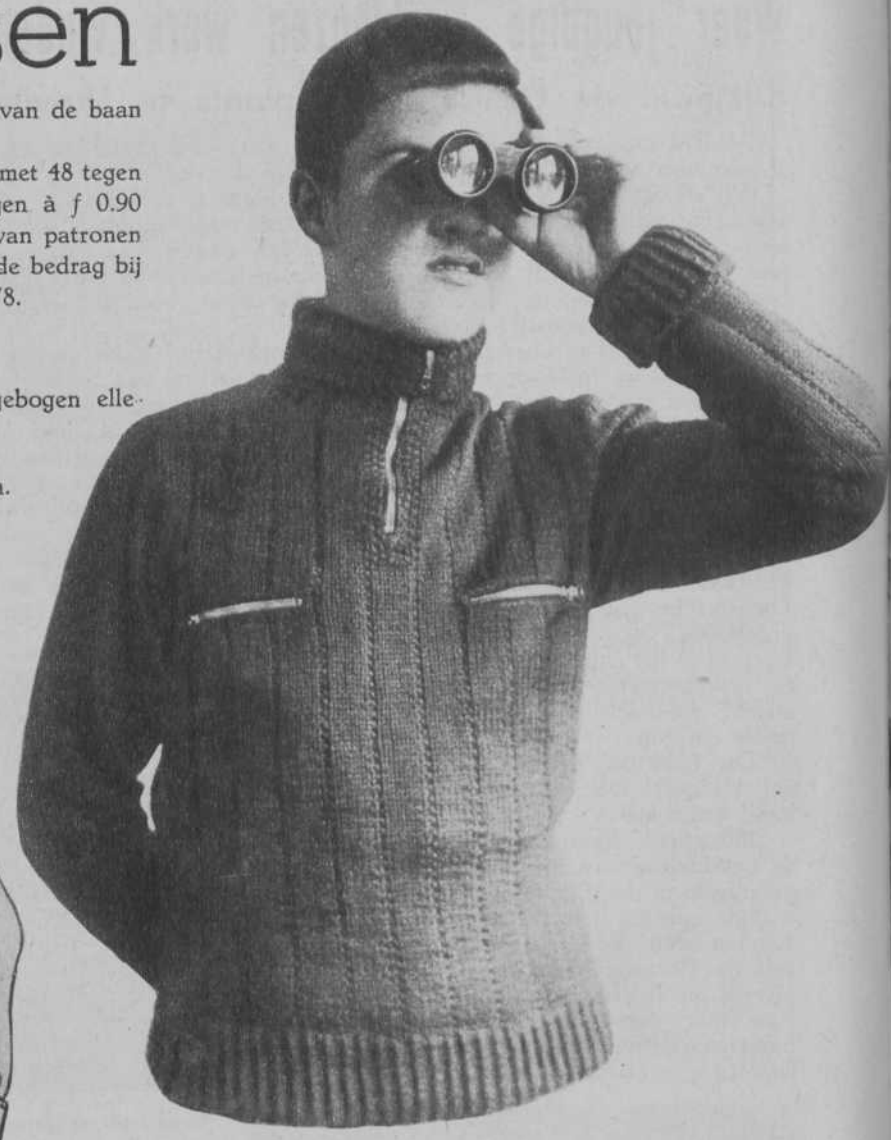
No. 40. Vlotte zomerjapon met middenvoor sluiting. De ceintuur wordt in de naad van de baan van het voorpand aangezet.
Benoodigde stof: 4 M. van 90 c.M. breed. Patronen verkrijgbaar in de maten 38 tot en met 48 tegen den prijs van *f* 0.45. — Dames, die een patroon op eigen maat wenschen te ontvangen à *f* 0.90 kunnen bijgaand maatlijstje uitknippen en ingevuld aan ons opzenden. Voor bestelling van patronen is het adres: **Mej. A. S. M. v. Zonneveld, Curaçaostraat 18, Den Haag.** Het verschuldigde bedrag bij bestelling in postzegels, per postwissel of per giro toezenden. Girorekening No. 82478.

MAATNEMEN

1. De lengte van voren en van achteren van schouder tot zoom.
2. Omvang van de buste.
3. Omvang van de taille.
4. Omvang van de heupen.
5. Lengte van de mouw (binnennaad).
6. Lengte van de mouw met gebogen elleboog.
7. Omvang van de bovenarm.
8. Omvang van den benedenarm.
9. Omvang van den pols.

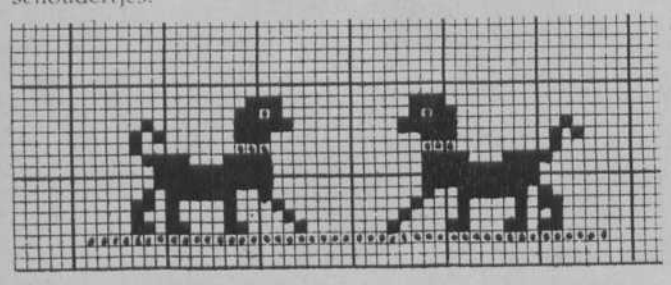

Geborduurd slabbetje

Dit aardige lapje is gemaakt van een lapje zeer fijn gedeelde witte stramien. De afmetingen zijn 21 c.M. bij 30 c.M., waarbij dan nog de open zoom van 1 c.M. inslag komt. Men knipt eerst het halsje 3 c.M. uit en werkt dit af met een schuin bandje. Naar de binnenkant tegen naaien. Daarna de geheele omtrek afwerken met een open zoompje van 1 c.M. Hiervoor gebruikt men 1 draad blauw D.M.C. moulin. Dit gebruikt men ook voor het borduren van het leuke patroontje.

2 c.M. van de onderkant begint men te borduren, de kruisjes worden blauw en de stipjes borduurt men rood.

Tenslotte zet men nog de bandjes aan de schoudertjes.

Model voor een zeiltrui

Deze zeiltrui, onmisbaar voor hen die aan de watersport doen, is gebreid van donkerblauwe, dikke wol, op pennen no. 4½. Hieronder volgt de beschrijving voor een model voor een volwassen persoon.
Hoeveelheid wol: 600 gr. Pennen no. 4½ en no. 3.
We zetten voor de boord 90 st. op, met pennen no. 3, en breien 20 toer 1 r., 1 aver. verdraaid. (De teruggaande pennen omgekeerd). Nu wisselen we op pennen 4½ en breien dan 5 r., 1 aver. en terug de heele pen aver. We breien nu door tot we in de averrechtsche streep 44 „kopjes" tellen. Nu beginnen we met de zakken en kanten daarvoor 16 st. vanaf de zijnaad (aan weerskanten) 17 st. af, die we de volgende toer er weer bij opzetten. Dan beginnen we met het armsgat: afkanten 12 st. (4-3-3-2) en als het armsgat klaar is, het werk in tweeën verdeelen voor het split. De 3 st. aan de kant van het split 1 r. 1 aver. verspringen breien de verdere steken van het werk gewoon patroon. Als we vanaf de boord 62 kopjes tellen, beginnen we met de hals. Hiervoor laten we, vanaf het split 12 st. op de pen staan en breien de overige 21 st. 4 x op. Dan de schouder schuin afbreien, d.i. vanaf de schouder eerst 14, dan 7 st. breien, dan afkanten. De andere kant van het split even zoo.
RUG. De rug heeft hetzelfde aantal steken als het voorpand. We breien eenzelfde aantal toeren, natuurlijk zonder zakken en zonder split. Voor de hals 24 st. in het midden laten staan en de schouders twee keer opbreien en schuin afbreien en afkanten.
Nu nemen we de st. van de voorkant en achterkant en beide schouders weer op pennen no. 3 en zorgen dat we zooveel st. bijmaken, dat we 80 st. krijgen die we als de boord beneden afbreien: de eerste 3 st. aan weerskanten van het split weer 1 r., 1 aver. verspringen. De boord is 40 toer hoog.
We breien twee aparte biesjes van 40 st. lang en 4 toer hoog, (ook 1 r., 1 aver. verspringen), om tegen de binnenkant van de patentsluiting te zetten voor de afwerking als we de trui open willen dragen.
MOUW. We beginnen aan de kop en zetten 24 st. op. Patroon breien en om de pen aan beide kanten 1 st. bijmaken tot er 48 st. opstaan. Dan in 1 x aan beide kanten 12 st. bijmaken, zoodat er 72 st. opstaan. Nu 6 pennen breien en dan bij elke 5de pen voor en achter 2 st. tezamen breien tot er nog 48 st. op de pen staan. Nu breien we door tot op polslengte, waarna we op pennen no. 3 een boordje van 15 toer, weer 1 r. 1 aver., breien.

In het split zetten we nu de patentsluiting, alsmede in de splitten voor de zakken. Aan de achterkant worden er nu de voeringzakken tegen genaaid en de trui is klaar.

SP.-Th.

Parelblanke tanden geven U een streepje voor!

Gezonde, blanke tanden maken een prettige indruk, en vaak is dit de eerste stap op weg naar succes. Verwaarloos Uw tanden dus nooit; bescherm ze door regelmatige verzorging. Borstel ze minstens tweemaal daags met het werkzame, overvloedige schuim van Colgate's Tandpasta. Het dringt door in alle spleetjes in en tusschen de tanden en verwijdert de gevaarlijke voedselresten die zoo licht de oorzaak kunnen zijn van tandbederf. Bovendien geeft Colgate's Tandpasta Uw tanden een parelblanke glans, zonder gevaar voor het glazuur, terwijl Uw adem steeds frisch en aangenaam van geur blijft.

COLGATE

In tubes van **30, 50** en **80** ct.

Gordijnen wasschen

Een van de belangrijkste werkjes in de schoonmaak is wel: het wasschen van de gordijnen. Ten behoeve van onze lezeressen, die met dit onderdeel van de schoonmaak nog wel eens last hebben, laten wij hieronder 'n wasch voorschrift voor gordijnen volgen.

Sla de gordijnen voorzichtig uit om los stof te verwijderen. Maak van nieuwe gordijnen de zoom los en torn eventueel ringen, die kunnen afgeven, er af; merk even de plaatsen, waar ze bevestigd waren en neem de maat van lengte en breedte.

Zet de gordijnen dan ca. 15 minuten in koud, of bijna koud water te weken. Meng de koude Radion-oplossing aan met heet water; zet de gordijnen in dit sop 15 minuten te weken en wasch ze hierin zorgvuldig door knijpen en kneden.

Hierna eerst in warm water spoelen, daarna in koud, net zoo lang, tot het spoelwater helder blijft. Pers het water zooveel mogelijk met de handen uit het weefsel, doch zonder wringen. Wanneer de gordijnen gesteven worden — hetgeen niet noodig is bij geknoopte, gekleurde voile en kunstzijden gordijnen, moet dit geschieden, terwijl ze nog vochtig zijn. U kunt glasgordijnen het beste drogen door ze op een roede te hangen, met een andere roede door de zoom; dit vergemakkelijkt het strijken. Zorg er vooral voor, dat bij het strijken — hetgeen aan de verkeerde kant moet geschieden — de gordijnen in het model blijven en op maat worden teruggebracht. Wanneer U kunstzijden gordijntjes wascht, moet U er vooral om denken, dat het sop bijna koud moet zijn en dat kunstzijde in natten toestand zeer teer is.

Uw mooie zijden jurk kan in enkele weken totaal bedorven worden door

Onopgeloste zeep

Het sop van zeeppoeders en gewone zeepvlokken bevat talloze onopgeloste zeepdeeltjes. Deze hechten zich aan het weefsel, maken het hard en stug en doen de kleur verbleken.

Alléén lux is het veilige wasmiddel voor zijde, want

LUX LOST 5 MAAL ZO VLUG OP ALS ZEEPPOEDER EN GEWONE ZEEPVLOKKEN

Bovendien bevat het standaardpak Lux nog een breipatroon en het reuzenpak twee patronen. En . . . op elk pak een bon voor fraaie geschenken

Eens was het een nieuwe jurk, en U was er bijzonder op gesteld. Maar na een paar keer wassen leek de jurk niet dezelfde meer. De kleuren waren vaal geworden en bij het strijken ontstonden vettige strepen. Zeeppoeders en gewone zeepvlokken zijn zelden volkomen opgelost, als U het goed in het sop doet. Kleine onopgeloste zeepdeeltjes hechten zich vast aan de zijden stof en laten zich niet uitspoelen. Deze kleine deeltjes bederven zijden en kunstzijden artikelen. Als U Lux gebruikt, blijven Uw zijden jurken langer nieuw. Zodra de Lux krulletjes in water komen, lossen ze onmiddellijk op en **blijven** opgelost. Daardoor spoelt Lux zo snel en volkomen uit. En ondanks deze unieke eigenschappen is Lux toch zo goedkoop! Het standaardpak kost 12½ cent en het reuzenpak met meer dan de dubbele inhoud slechts 25 cent.

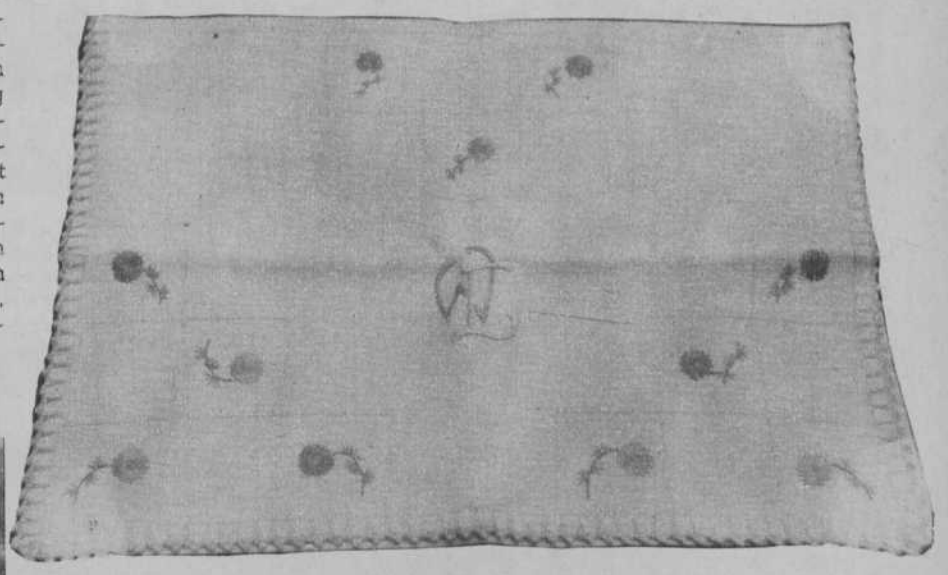

HET IS VERKEERDE ZUINIGHEID, IETS ANDERS TE GEBRUIKEN DAN LUX.

LX 77-0141

Na de officieele opening op Vrijdag 6 Mei van de Middenstandstentoonstelling Mekoopa te Eindhoven vereerde de Burgemeester van Eindhoven, de heer A. Verdijk (zesde van links) de zeer smaakvolle stand van Parfumerie Vinolia N.V., fabrikante van de bekende Vinolia toiletzeepen en toiletpreparaten, met een speciaal bezoek.

Een mooie linnen nachtzak

Met weinig kosten kan men zelf een mooie nachtzak maken. Men heeft hiervoor noodig een stuk linnen van 110 c.M. lengte en 48 c.M. breedte.

Deze lap vouwt men driedubbel en maakt de zak met een Engelsche naad. De overslag moet omhaakt worden met een picotje van blauw coton perli.

Nu teekent men zooals op de foto is aangegeven het ruit-motief met potlood en werkt dit met blauw splijtgaren in kruissteek.

In de vierkantjes teekent men met behulp van carbonpapier de bloemetjes en werkt deze in de kleuren rose, groen en geel.

Heel aardig is het om midden op de nachtzak Uw monogram te borduren.

NUTTIGE WENKEN.

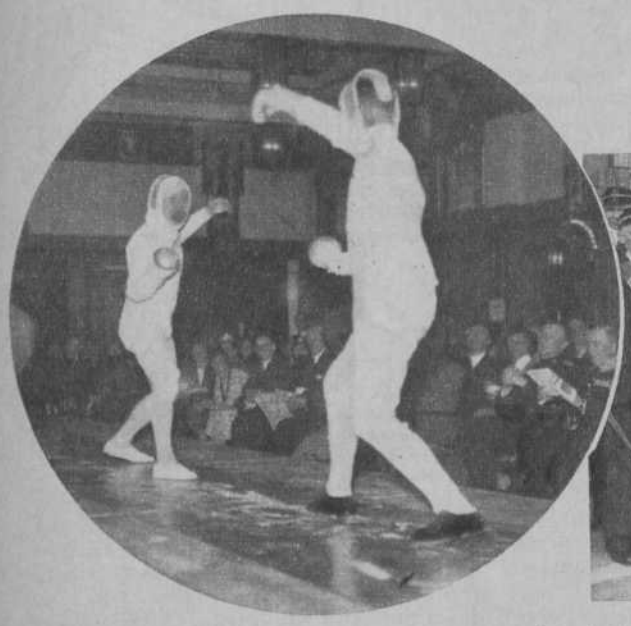
Zwarte schopjes op rieten meubelen verwijdert men door deze in één richting zachtjes te wrijven met amaril-schuurpapier.

Wit geschilderde meubelen knappen op, wanneer ze afgenomen worden met koude melk.

Hierboven links: op de speelweide van het Wilhelmina park is Zaterdag het geschenk der Utrechtsche burgerij aan de Genie, bestaande uit een viertal diepe trommen, aangeboden. Het geheele regiment Genietroepen onder commando van kolonel P. W. Scharroo stond daartoe opgesteld. De voorzitter van het comité Prof. Dr. G. M. Verrijn-Stuart bood het geschenk aan. Rechts: nadat de officiëele overdracht had plaats gehad, defileerden de troepen met de nieuwe trommen voor de genoodigden.

Links: Te Utrecht hadden de vorige week, in 't Jaarbeursgebouw, internationale schermwedstrijden plaats, waarvoor groote belangstelling bestond. De burgemeester van Utrecht, Mr. Dr. G. A. W. ter Pelkwijk en kolonel Scharroo gaven ook blijk van hunne belangstelling voor deze wedstrijden. Hierboven rechts: de heer C. Pouw, Grebbestraat 17 te Utrecht herdacht de vorige week den dag waarop hij 25 jaar geleden in dienst trad bij de Kon. Ned. Lood- en Zinkpletterij, v.h. Hamburger. Het eigen muziekcorps bracht den jubilaris een muzikale hulde.

Het echtpaar J. Janzen-Ooms te Lopik vierde onder groote belangstelling zijn 60-jarige echtvereeniging.

Te Zeist werd de stedenwedstrijd Utrecht—Amsterdam tusschen sportjournalisten gespeeld. Hierboven links: de beide elftallen met den burgemeester, die de aftrap deed. Rechts: tot besluit werd door den heer Pelster in samenwerking met V.V.V. een rondrit door Zeist aangeboden. Hieronder links: aanval op het doel der Amsterdammers die met 6—4 wonnen. De heer Figi, voorzitter van V.V.V. overhandigde de door V.V.V. beschikbaar gestelde wisselbeker.

Het echtpaar G. H. Ultee-de Lang, Kovelstraat 12 te Utrecht, heeft op 16 Mei het 55-jarig huwelijksfeest mogen herdenken. Wij wenschen de krasse oudjes van harte geluk.

Links boven: ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der Genie-muziek te Utrecht hield het bestuur in de cantine van de Kromhoutkazerne, een druk bezochte receptie. Hierboven rechts: te midden van een groote schare kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen heeft het echtpaar W. Goosen-de Kruyff te Zeist, het gouden huwelijksfeest mogen herdenken.

De heer H. Eysenga, hoofdagent van politie te Zeist, herdacht op 16 Mei zijn 25-jarig jubileum.

Op de Utrechtsche stadionwielerbaan werd de vorige week het wielerseizoen geopend met een programma, dat klonk als een klok. Zoo was onder meer geëngageerd de „coming man" Loatti, de gevaarlijkste concurrent van Van de Vijver. Hierboven links: de start van den afvalwedstrijd voor nieuwelingen. In 't midden: Tom Bakker, de jeugdige Utrechtsche renner, maakte een goede beurt. Hij won den nieuwelingenwedstrijd, nog wel op zijn verjaardag, en werd dus in elk opzicht verdiend in de bloemetjes gezet. Recht: Loatti, de snelle Italiaansche sprinter, toonde zich inderdaad een renner van wereldklasse, want hij klopte gedecideerd den wereldkampioen van de Vijver.

Op 16 Mei vierde de heer C. Velthuizen zijn gouden jubileum in dienst van B. Schilte & Zoon's Houthandel te IJsselstein.

Dr. H. Nanning's
NIVA
TANDPASTA
(NEDERLANDSCH FABRIKAAT)
reinigt, desinfecteert en polijst Uw gebit zonder het glazuur aan te tasten.
Tuben à 25 en 60 cents.

NAAR
W. BAATEN
VOOR WOL, SAJET
KOUSEN EN SOKKEN
Utrecht, Oudegracht 276
b.d. Smeebrug
Aanbreien van voeten en maatwerk in eigen Machinale Breierij

Dolly is ineens veranderd!

Zon en buitenlucht zijn van onschatbare waarde voor onze gezondheid. Maar wij moeten onze teint beschermen tegen de directe inwerking der zonnestralen, vooral als wij een tere huid hebben. Hiervoor is Vinolia Cold Cream bij uitstek geschikt.

De Parfumerie Vinolia heeft een grote ervaring op cosmetisch gebied. Vinolia Vanishing Cream is een volmaakte matcrême, die door haar extra fijne emulgering de huid in prachtige conditie houdt. Bovendien is Vinolia Vanishing Cream een ideale basis voor poeder. Vooral in samenwerking met Vinolia Cold Cream, samengesteld uit de voortreffelijkste ingrediënten, heeft Vinolia Vanishing Cream een bijzonder heilzame werking. Ook voor U voortaan uitsluitend

Vinolia
VANISHING CREAM - COLD CREAM
GEWONE TUBE 35 CENT - GROTE TUBE 60 CENT - LUXE POT 90 CENT
V C 30–0141

Links: het echtpaar J. C. de Wars-Wegen, Eendrachtstraat 4 te Harderwijk, hoopt op 23 Mei het gouden huwelijksfeest te herdenken. Wij wenschen hen op dezen dag van harte geluk. Rechts boven: vijf en vijftig jaren hebben zij lief en leed gedeeld, het echtpaar van Bruggen-Dolrond, aan de Achterstraat te Woudenberg en geen wonder dus, dat op hun huwelijksdag, 11 Mei, het huis te klein bleek te zijn, om alle belangstellenden te bevatten Ook wij wenschen hen van harte geluk.

Wij keerden wederom uit,

nu aan onze abonné L. v. d. Vis, eerder wonende Liendertscheweg 170 Amersfoort, thans Nijkerkerstraat C34 Hoogland, een bedrag groot

Drie Honderd Gulden

De Heer v. d. Vis werd, terwijl hij naar huis ging, bij het oversteken van de spoorbaan aangereden en bekwam een beenkwetsuur, wat tot gevolg had, dat het been moest worden afgezet. Ingevolge de voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering werd hem bovenstaande bedrag uitbetaald.

De Directie van
UTRECHT IN WOORD EN BEELD

UTRECHT, Mei 1938.

„ZONNESTRAAL"-COLLECTE

Over eenigen tijd zal wederom een beroep worden gedaan op de offervaardigheid van de Utrechtsche Burgerij door de bekende vereeniging „Zonnestraal", die, zooals bekend mag worden verondersteld, t.b.c.-patiënten zonder onderscheid van Godsdienst of politieke richtingen, verpleegt in het sanatorium te Hilversum. In deze prachtige omgeving vinden jaarlijks 300 patiënten genezing en zij worden met arbeid als medicijn, door middel van de arbeids-therapie wederom geschikt gemaakt om als volwaardige arbeidskrachten in de maatschappij terug te keeren.

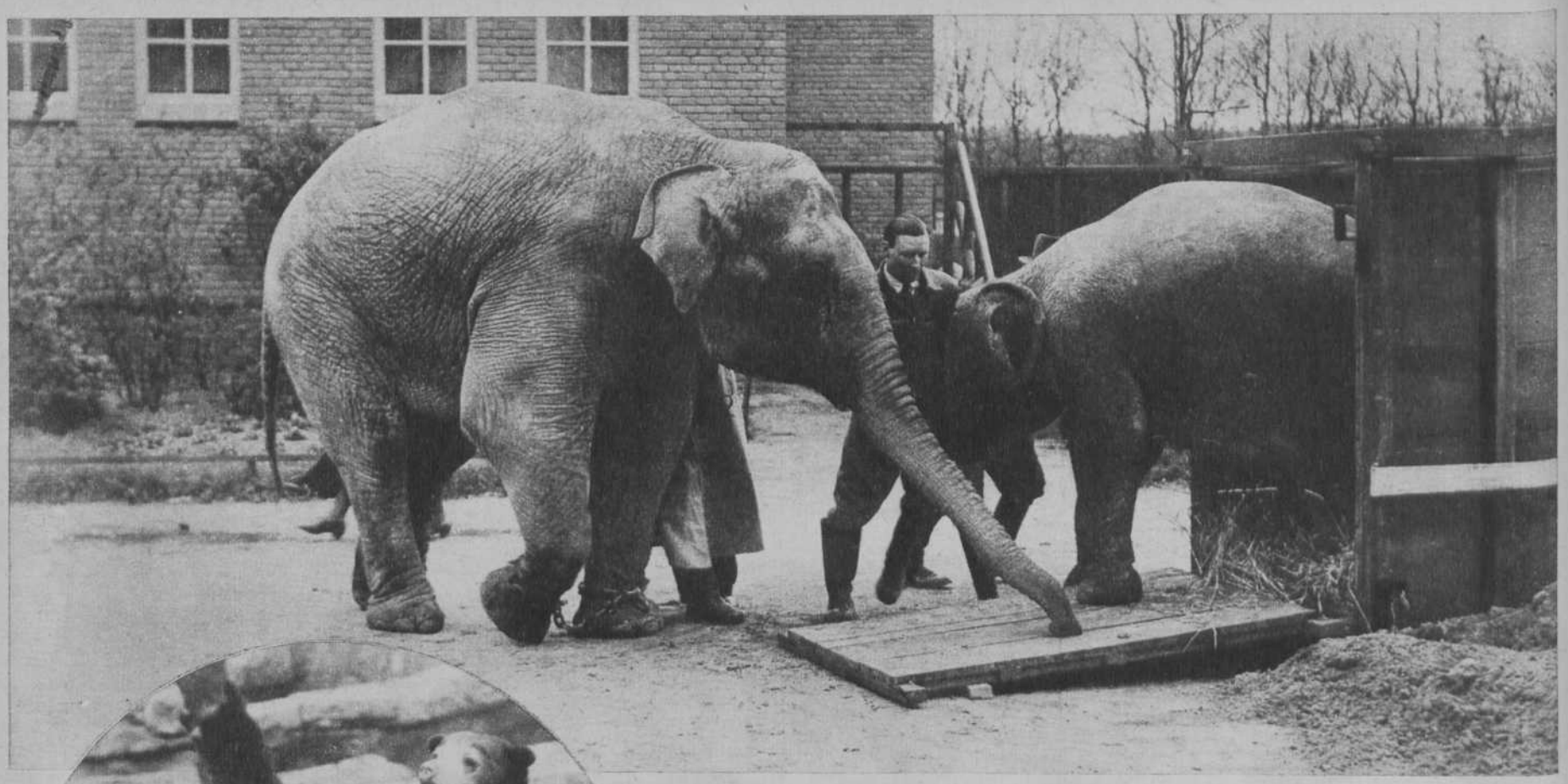
Voor deze verpleging is vanzelfsprekend zeer veel geld noodig. Dit geld wordt bijeengebracht door onze offervaardige landgenooten, aangezien „Zonnestraal" geen enkele gemeentelijke-, provinciale-, of rijkssubsidie geniet.

Daarom wordt op 4 Juni a.s. hier ter stede de „Zonnestraal"-Collecte gehouden en om deze collecte goed te doen slagen is het noodzakelijk de beschikking te hebben over een groot aantal collectanten. Personen die dien dag vrij zijn, of enkele uren beschikbaar hebben en zich gedrongen gevoelen daadwerkelijk mede te helpen om de t.b.c. te helpen bestrijden, kunnen zich als collectant aanmelden op het bureau der collecte, dat gevestigd is Vredeburg 2, telef. 18288.

Links: bij het eindigen van den teeken- en schildercursus (opleiding diploma gezel V.V.A. en L.O. teekenen) van Studio Nova aan de Oude Gracht 298 te Utrecht, werd deze foto genomen van de cursisten onder leiding van den heer J. Oostveen Jr. Rechts: het Christelijk Gemengd Koor „Zingt Gode lof" te Linschoten, gfa haar jaarlijksche uitvoering. Hier boven een groepsfoto van de zangers en zangeressen.

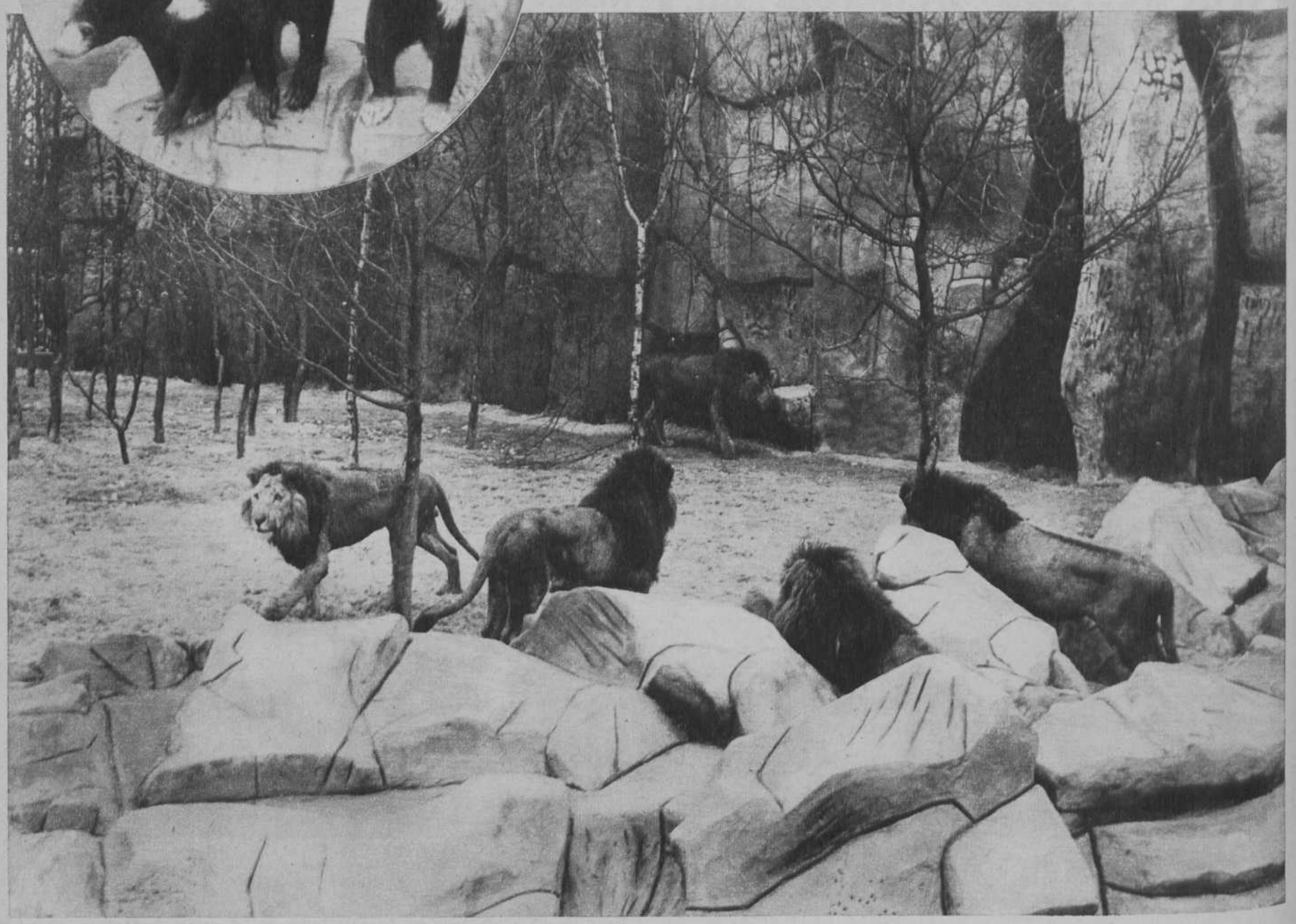

Een nieuwe aanwinst: de groote olifant „Berga" begroet zijn juist aangekomen kleinere collega.

Attracties in Ouwehand's Dierenpark te Rhenen

Links: de Maleische beren leven, evenals de andere belangrijke dieren (olifanten, nijlpaarden, leeuwen, apen), in hun eigen omgeving, zonder tralies of dergelijke om hun verblijf, in natuurstaat dus. Hieronder: een klein gedeelte van het leeuwenterras. De koningen der dieren hebben waarlijk geen reden tot klagen over hun verblijf!

ALS EEN DUVELTJE UIT EEN DOOSJE

zóó krachtig, zoo duidelijk, zoo energiek springt die pittige IBIS-tabak naar voren. Wanneer een bepaald merk tabak succes heeft - en wie kan ontkennen dat Dobbelmann's IBIS dat *niet* heeft - dan heeft het bepaalde eigenschappen, die het krachtig en duidelijk onderscheiden van de vele, vele merken, die om den voorrang in de gunst des mans strijden. IBIS springt direct naar boven. Maak zoo'n pakje eens open: onmiddellijk komt de rijpheid, de pittigheid, de geurigheid van IBIS voor den dag. En bij het rooken blijken die IBIS-eigenschappen nòg duidelijker.

Dobbelmann.... lekker, man!

De zomer in het land!

Nu is de mooie tijd weer daar om in tuin en serre te genieten van de groeiende zomerpracht.

Hoe prettig voor dames om deze tijd ook nuttig te besteden door HANDWERKEN

Koopt ons Handwerkalbum
hetwelk een schat van modellen bevat.

Verkrijgbaar in 3 uitgaven
Kinderalbum . . . . **35 cent**
Album voor volwassenen **35 cent**
Deze beiden gecombineerd
voor de prijs van slechts **50 cent**

Vraagt aan onze agenten en bezorgers!

Waarom

geen ander insectenmiddel zoo doodelijk is als

FLIT

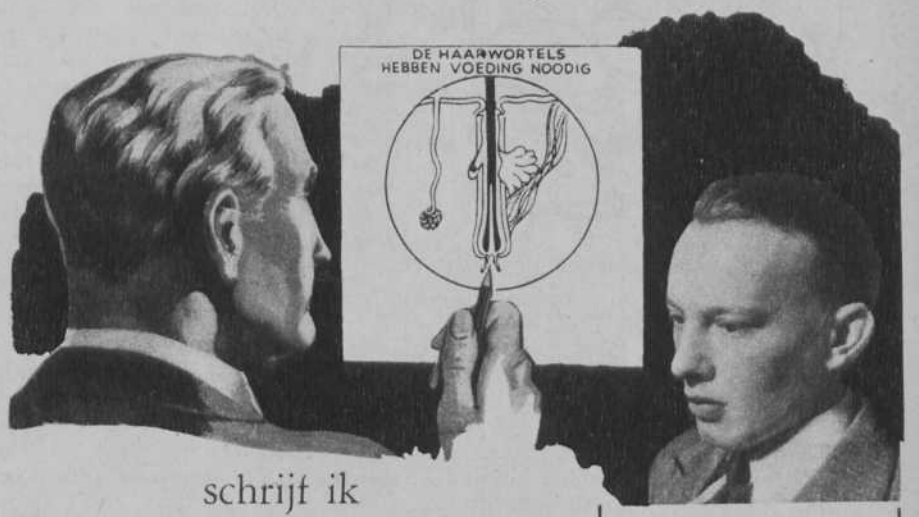
Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg.

38-1A

Prof. Dr. Polland, de vermaarde dermatoloog van de Universiteit te Graz, Oostenrijk zegt.....

„Om de **ROOS** te bestrijden en te verwijderen, veroorzaakt door ondervoeding van de hoofdhuid,

schrijf ik **NEO-SILVIKRIN HAARVOEDING** voor"

De proefnemingen in zijn praktijk hebben Prof. Dr. Polland bewezen, dat Neo Silvikrin Haarvoeding haren doet groeien. In alle gevallen, waar de haarwortels nog in leven waren, heeft Neo-Silvikrin Haarvoeding uitstekende resultaten opgeleverd. Prof. Dr. Polland beschrijft in de „Dermatologische Wochenschrift" moeilijke gevallen, die hij met Neo-Silvikrin Haarvoeding heeft genezen.

Zijn artikel is typeerend voor het enthousiasme der wetenschappelijke wereld over Silvikrin.

HOE SILVIKRIN WERKT

Onderzoekingsarbeid van vele jaren leidde Dr. Weidner tot de ontdekking, dat 14 elementaire stoffen noodig zijn voor normalen haar groei. Hij slaagde erin ze in Neo Silvikrin Haarvoeding te concentreeren en wel in dezelfde verhouding als de natuur.

Is de hoofdhuid ondervoed, hetgeen zich openbaart door roos en haaruitval, dan zorgt Neo-Silvikrin Haarvoeding voor herstel van de functies der haarvormende weefsels en van de haarwortels en daardoor voor nieuwen, gezonden haargroei. Zie in de tabel hiernaast, wat UW haar mankeert en koop nog heden het Silvikrin preparaat, dat voor UW geval noodig is.

De heer Bines leed ernstig aan roos en haaruitval en schrijft over zijn bevrijding hiervan door Neo Silvikrin Haarvoeding

„Mijn haar werd verbazend dun, mijn kam zat iederen morgen vol met haren, mijn hoofdhuid was bedekt met roos en schilfers Na een korte toepassing van Neo-Silvikrin Haarvoeding verdwenen roos en schilfers en de haaruitval hield op. Na 2 flacons was het haar reeds veel dikker en de bijgesloten foto toont duidelijk aan, hoe door en door gezond mijn haar thans is".

w.g. Bines.

WAT U NOODIG HEEFT:

Bij hevige roos, sterken haaruitval, dun haar, kale plekken, kortom voor herstel van nieuwen haargroei:
NEO-SILVIKRIN HAARVOEDING

Voor de dagelijksche verzorging, bij lichte roos en beginnenden haaruitval, om de hoofdhuid gezond te houden, den haargroei te versterken en het haar tot volle schoonheid te brengen:
SILVIKRIN LOTION

Zorgt U voor Uw hoofdhuid, dan zorgt Uw hoofdhuid voor Uw haar.

Haren groeien door

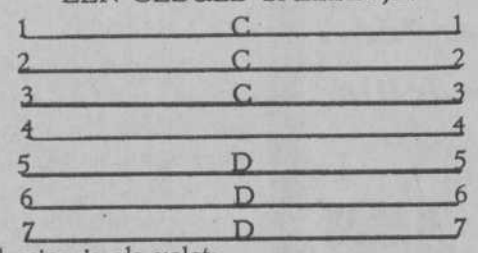
R-43-H

Neo-Silvikrin Haarvoeding

Een uurtje: lachen en denken

OPLOSSINGEN

EEN GEDULD SPELLETJE.

De snelste oplossing is als volgt:

We verplaatsen de geldstukken in de volgorde zooals hier aangegeven wordt:

Van 3 naar 4; van 5 naar 3; van 6 naar 5.
Van 4 naar 6; van 2 naar 4; van 1 naar 2.
Van 3 naar 1; van 5 naar 3; van 7 naar 5.
Van 6 naar 7; van 4 naar 6; van 2 naar 4.
Van 3 naar 2; van 5 naar 3; van 4 naar 5.

Een andere oplossing is:

Van 5 naar 4; van 3 naar 5; van 2 naar 3.
Van 4 naar 2; van 6 naar 4; van 7 naar 6.
Van 5 naar 7; van 3 naar 5; van 1 naar 3.
Van 2 naar 1; van 4 naar 2; van 6 naar 4.
Van 5 naar 6; van 3 naar 5; van 4 naar 3.

NIEUWE OPGAVEN

VOOR DE TEEKENAARS.

Teekenen is niet zoo heel erg moeilijk, als men maar een leiddraad heeft en niet in het wilde weg begint.

Neem b.v. eens aan dat we de opdracht krijgen twee katten te teekenen. Bijna niemand zou het klaarspelen, en toch is het eenvoudig.

We teekenen twee eieren, een groot en een klein. Dan 'n opwaartsche haal (dat is de staart) en twee hoekjes zijn de ooren. De pooten brengen geen extra moeilijkheden mee, en... de kat is klaar. Een paar zwarte plekken zooals bij 3 aangegeven wordt, maken het geheel nog leuker.

NOG ZOO'N MALLE VRAAG NIET.

De trein stopte plotseling ergens midden op de Veluwe. Amersfoort was pas een kwartier geleden verlaten en vóór Zwolle behoorde de trein niet te stoppen.

Dinges trok ongeduldig 't portier open.

„Wat is er aan de hand," vroeg hij den conducteur.

„Er is aan de noodrem getrokken, meneer. 't Zal een paar uren duren voor we verder kunnen gaan."

„Een paar uren? Maar dan kom ik nooit op tijd, ik moet vandaag trouwen!"

„Zoo, heeft u dan soms aan de noodrem getrokken?"

„Maar is die jonge dokter nu niet bang dat hij zich zal compromitteeren als hij zoo maar liefdes-epistels schrijft aan zijn dames-patiënten?"

„Welneen; ze zijn net als zijn recepten, geen mensch kan er uit wijs worden."

„Hoe lang heeft die man bij u gewerkt?"

„Nu, misschien een week of drie."

„En hij beweert dat hij bijna een jaar bij u in dienst is geweest."

„Ja, dat is zoo; maar u vroeg, hoe lang hij bij mij gewerkt heeft."

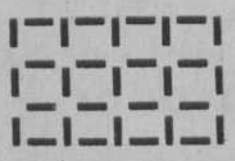
EEN ZOOALS ER MEER ZIJN.

A.: „Zoo, dus jij en je vrouw hebben besloten....."
B.: „Néé, man. Mijn vrouw heeft besloten....."

De geleerde Galleti uit Altenburg, beroemd planeetkundige, nam eens een brandende lamp en verklaarde: „Stel U voor dames en heeren, dit is de zon en mijn hoofd is de aarde. Wanneer ik de lamp boven mijn hoofd houd, is het bij de bewoners van mijn hoofd middag."

Te Londen moest een misdadiger ter dood gebracht worden. Voor zijn terechtstelling werd hij ziek en men zond hem in een ziekenhuis.

Na een week schreef de directeur-geneesheer aan de rechtbank: „De gearresteerde N. is hersteld, en men kan hem ter dood brengen zonder schade voor zijn gezondheid."

LUCIFERSRAADSEL.

Leg 31 lucifers op tafel zoodat men 12 vierkantjes krijgt.

Nu moeten er acht lucifers weggehaald worden zoodat men acht vierkantjes over houdt.

GELEEND EN GESCHONKEN.

Dit kunststukje kan men als goocheltoer vertoonen. Men verzoekt iemand om aan een aantal guldens te denken, onverschillig hoe groot of hoe klein dat is. Nu moet de ander nog in gedachten hetzelfde aantal guldens van iemand uit het gezelschap leenen, en bij het aantal optellen dat hij in gedachten had genomen.

„Veronderstel nu," zegt ge, „dat ik U veertien guldens cadeau geef, tel deze er ook bij op. Geef vervolgens de helft van Uw totale som aan de armen, betaal dan het geleende bedrag terug, en deel aan het gezelschap mee hoeveel ge nu overhoudt. Ik weet dit reeds, want ik heb de juiste som al in m'n hand."

Het gezelschap deelt nu mee dat de einduitkomst zeven is. De toovenaar doet z'n hand open, en laat zeven gulden zien. Hoe is dat mogelijk?

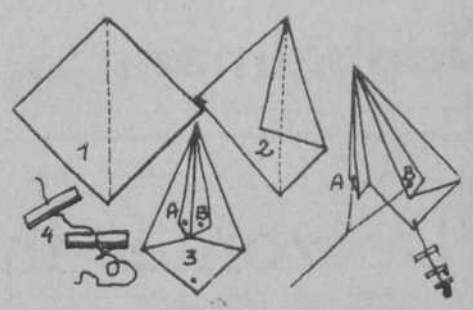

„Pardon, mijnheer, U bent toch de directeur van de haargroeimiddelfabrieken?"
„Neen, ik niet, maar de heer, die daar gaat."

(Wochenschau).

EEN EENVOUDIGE VLIEGER MAKEN.

Wie pijlt er nou niet graag..... dat zal wel niet veel voorkomen. Misschien is het op 't oogenblik geen vliegertijd, maar bewaar het teekeningetje dan maar, het kan later wel eens te pas komen.

Veel hoeft er niet bij gezegd te worden, de voorbeeldjes zijn duidelijk genoeg. We nemen een vierkant stuk pakpapier zooals op figuur 1 aangegeven is, vouwen dan eerst de rechterkant om zooals 2 aangeeft, vervolgens links eveneens.

Hoe het geheel er dan uitziet, is op voorbeeld 3 te zien.

En nu is de vlieger al bijna klaar. We bevestigen een touwtje vorkvormig bij de punten A en B. Nu nog een staart maken wat bij 4 even aangegeven is, en ...de pijl is klaar.

Het is wel de eenvoudigste vlieger die er bestaat, maar hij gaat goed de hoogte in, en dat is de hoofdzaak toch maar!

OPVOEDING.

Elsje bromde op haar pop. „Als je niet zoet bent moet je direct naar bed en denk er aan, ik geef niet toe zooals moeder!"

Vreemdeling: „Je wilt mij toch niet wijsmaken, dat je hier tien jaar hebt gewoond en den kortsten weg naar het station niet kent?"

Inboorling: „Ik ben al die jaren taxi-chauffeur geweest."

„Ik heb m'n boordeknoopje ingeslikt!" schreeuwde de man ontsteld. — „Zoo," antwoordde zijn vrouw, „dan weet je nou tenminste, waar je het gelaten hebt."

HET DOOLHOF.

Kom nou, helpen jullie dit kaboutertje even. Hij wil naar het huisje van z'n vriendje toe, maar hij kan de kortste weg door het doolhof niet vinden.

Neem maar gauw een potlood, en stippel de weg even voor hem uit.

